

PHẠM CAO CỬNG

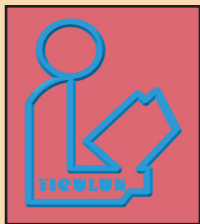
BỌN NGƯỜI VÔ VỌNG

ĐỜI MỚI

BỌN NGƯỜI VÔ VỌNG

PHẠM CAO CỬNG

MỤC LỤC

Một Di Sản Bất Ngờ	5
Một Chương Trình Hành Động	19
Chiếc Ô Tô Của Hoàng Cầu	27
Kẻ Mạnh Tâm Đầu Tiên	40
Một Cuộc Đổi-Chác Bất Kỳ	54
A-Nhị, Trong Vai Thuyết Khách	73
Con Bé Say-Phá	87
Những Nỗi Khó Khăn Bất Ngờ	98
Nào Ai Ngờ Đến Cái... Vạ Miệng	113
Say-Phá Trả Ôn	121
Lần Đầu Tiên, Hoàng Cầu Với A Nhị Thấy Đồng-Ý-Kiến	130
Những Khách Hàng Của Thạch Sơn	141

Một Di Sản Bất Ngờ

Người ta chỉ thấy những đêm như vậy ở Thượng-Hải.

Trời mát rượi, nhưng không khí khô ráo, như đượm một hương thơm dịu, làm cho lòng người dễ thấy ngây ngất, mơ màng... Những ánh đèn điện hàng trăm nến, những ánh sáng quắc của những đèn thấp bằng hơi thủy ngân chiếu lên những tòa nhà hàng mấy chục tầng làm cho khách du có cảm tưởng như sống ở những kinh thành hoa-lệ châu Âu, ở Ba-Lê hoặc Luân Đôn vậy,

Nhưng nhìn ra ngoài đường, bên những kiểu xe hơi tối tân bóng loáng, lại có những chiếc xe tay cao lênh khênh do người kéo, lắng tai nghe thấy tiếng âm nhạc của máy truyền thanh xen lẫn với những tiếng lóc-bốc-soảng của bọn «đả-lục-cổ»¹, trước những hiện cao-lâu, khách lại biết mình đương bị chìm đắm trong cái bể hỗn loạn của Âu-Á vật-chất văn minh.

Những phố-xá cũng vậy. Ngay cạnh những đại lộ rộng lớn, đèn thấp sáng choang, lại có những con đường hẻm xuyên ngang, tối mò và khúc khuỷu...

¹ đả-lục-cổ : bọn đánh thanh la, nã bạt...

Gần bên một con đường hẻm ấy, ở cuối một phố lớn, chúng ta thấy có một hiệu ăn khá to, bên ngoài có chiếc đèn kính kẻ ba chữ «Viễn lai lâu» màu đỏ chói. Nhưng ở bên trong, khách ăn không thấy có một người, trong khi ở tầng trên cũng hiệu này, trái lại, người ăn uống rộn rịp, tiếng cười nói huyên-náo, chốc chốc lại chen vào dăm ba câu hát của mấy cô phì-phà-múi...

Bỗng ở bên ngoài có một người khách đẩy chiếc cửa kính, bước vào. Khách ăn vận một bộ âu phục đã cũ, chỗ cổ và tay áo đều sờn cả; nhưng dáng điệu nhanh nhẹn, đi đứng đường hoàng, tỏ rõ chẳng phải là lần đầu mà khách bỡ ngỡ vào những hiệu ăn lớn như hiệu này.

Không bước lên chiếc cầu thang rộng lớn mà tay vịn hai bên đều dát đồng bóng loáng, khách đến một chiếc bàn nhỏ ở góc phòng, kéo ghế ngồi xuống :

- Sịt phế dất tài-púi ! ²

Một tên phở-ky đứng tí tặn bên trong khẽ gật đầu, nhưng còn mãi nói chuyện với mấy người bạn, cũng không buồn nhắc lại câu ấy cho bọn bếp ở bên trong nghe thấy nữa...

Khách vẫn luôn luôn để ý nhìn ra phía ngoài, như có ý muốn chờ đợi ai. Mười lăm phút qua... Cốc cà phê khách gọi vẫn chưa thấy đem lên làm cho khách cau mặt, đập mạnh bàn mà gắt :

- Phai phai tí ! ³

Bọn phở-ky nhìn nhau... Chúng nào có muốn tiếp những hạng khách vào gọi uống nước không đáng giá lấy năm hào... thứ nhất lại là một khách Quảng Đông ăn vận tồi-tàn. Nhưng khách bỗng vén tay áo mà nắm tay, đập mạnh xuống mặt bàn, lần này nói bằng giọng Bắc Kinh, cũng rất đúng giọng như chính người sinh miền Bắc vậy :

- Thế nào, các người điếc cả à ?

Bọn phở-ky lại nhìn nhau, nhưng lần này đã tỏ ý lo ngại. Chúng đã nhận thấy trên cánh tay gân guốc của khách có thích nhiều hình vẽ chàm dằng dịt, bên mấy vết sẹo dao chém... Chúng đã nhận biết đó là một tay anh chị vô cùng đáng sợ trong cái thành phố quốc-tế Thượng Hải mà trước đây đã có người ví giống như thành phố trộm cướp Chicago bên Mỹ.

Thế là chỉ nửa phút sau, trên bàn, trước mặt khách đã có một cốc cà phê lớn, và anh phở ky gấp trao chiếc khăn mặt nóng cho khách đã cúi chào một cách rất là... long trọng !

Khách như không hề nhận biết có sự thay đổi ấy, ung dung uống nước và luôn luôn nhìn ra ngoài đường... Quả nhiên, chỉ một lát sau, chiếc cửa kính ra vào đã có một bàn tay đẩy mạnh, và bước vào hai người, một đàn ông, một đàn bà. Người đàn ông ăn vận Tàu, khá lịch sự, miệng ngậm một chiếc bút thuốc lá dài, bọn phở ky nhận thấy ở đáng đi chậm chạp, thân thể gầy gò, và thứ nhất là ở những chiếc móng tay dài lá lan của người này, hình bóng một vị tư-bản lớn, sau hồi kinh doanh, trở về vui thú an nhàn với người vợ trẻ... Vì bên người đàn ông ấy, có một người đàn bà còn trẻ, tuổi chưa đến ba mươi, ăn vận lối Thượng-Hải, tóc cắt ngắn, rất là dướm dấn...

Như có hẹn trước, hai người mới vào đến thẳng bên bàn người âu phục ngồi, rồi chẳng hề chào hỏi nữa ung dung kéo ghế ngồi xuống.

- Hai cốc nước cam !

Anh phở-ky bùng cốc ra, lui chậm chậm như muốn tò mò nghe lóng được một câu chuyện của bọn khách

kỳ-khôi, nhưng vô-ích, vì ba người kia đều có ý lặng-lẽ ngồi uống nước mà chưa hề nói một tiếng nào với nhau cả...

Mãi một lát sau, người ăn vận Tàu gầy-gò mới sẽ bảo người to béo vận âu phục rằng :

- Anh Hoàng Cầu cho tìm chúng tôi đến, hẳn có việc gì quan-hệ ?

Hoàng Cầu nhìn mấy đồng bạn suốt từ đầu đến chân, rồi không trả lời câu hỏi, chỉ nói :

- Anh A-Nhị và chị Kim Hoa độ rày trông có vẻ sang trọng và phong lưu lắm nhỉ ! Không biết rằng như vậy thì có ai còn nghĩ đến sự hợp tác với nhau như hồi trước nữa không nhỉ ?

A-Nhị sẽ nhún vai, thở một hơi thuốc lá, rồi bảo :

- Nghĩa là cũng còn phải tùy xem là việc gì đã.

Kim Hoa cũng nhấp một chút nước cam mà tiếp :

- Nếu việc đáng làm, mà không nguy hiểm lắm thì làm cũng chẳng sao !

Hoàng Cầu như ưng ý, gật gù, bảo :

- Tôi muốn gặp hai người hôm nay cốt để bàn một việc. Tôi có biết một nhà phú gia ở con đường Hoa viên đại lộ, đến chuyển tàu 9 giờ sớm oai, sẽ đáp tàu đi Hương Cảng, mang theo một số tiền lớn...

A-Nhị ngắt lời hỏi :

- Sao anh không làm việc này một mình ?

Hoàng Cầu cười :

- Người ta thường có câu ví : «Ngốc-nghech như A-Nhị», thực là đúng. Anh nên biết rằng nếu việc này làm một mình được thì tôi đã chẳng phải gọi đến hai người...

Rồi Hoàng Cầu lại tiếp :

- Tôi đã biết rõ số phòng trên tàu của hắn. Chúng ta chỉ cần làm sao thuê được một phòng ở ngay bên cạnh, rồi chị Kim-Hoa sẽ vờ làm quen với hắn, để cho hắn uống rượu say, rồi tôi và anh A-Nhị cho hắn xuống tắm mát dưới bể là xong...

A-Nhị mỉm cười :

- Nghe anh nói thì dễ dàng lắm ! Chị Kim Hoa nghĩ thế nào ?

Kim Hoa suy tính một lát, rồi lắc đầu :

- Tôi nghĩ rằng kết quả tính-mệnh con cóc vàng ấy, đoạt số tiền của hần thì không khó khăn lắm, nhưng làm sao cho việc hần tự nhiên mất tích trên tàu không ai để ý đến việc chúng ta tới Hương Cảng có thể thoát được lên bờ, thì lại là những việc chẳng dễ dàng gì !

Ngừng lại một lát, Kim-Hoa lắc đầu, kết luận :

- Anh A-Nhị thế nào thì tôi không rõ, chứ tôi thì không thuận theo Hoàng Cầu.

A-Nhị cũng phụ họa :

- Tôi cũng cùng ý kiến ấy !

Hoàng Cầu hơi cau mặt, lộ vẻ không bằng lòng, sau sẽ bữu môi mà bảo :

- Có lẽ bọn người anh em bây giờ sang trọng phong lưu lắm rồi, nên chẳng muốn làm những việc... bắt lương nữa chứ gì ?

A-Nhị lắc đầu :

- Anh nói nhầm... Có chị Kim Hoa đây biết, tôi vẫn phải sống hàng ngày vào lưng con Như Tuyết ở xóm Đồng-lạc, gọi là có cái mà ăn chứ làm gì mà phong lưu

như anh nói !

Kim-Hoa cũng bảo :

- Còn tôi thì ngay sáng ngày còn bị chủ phòng trọ đòi tiền nợ một tuần lễ tiền phòng chưa trả, có gì là giàu có! Nhưng không biết làm sao mà lúc này, tôi thấy nhọc mệt thế nào, không muốn hoạt động gì cả...

Hoàng Cầu vừa toan đáp lại thì ba người bỗng im bật. Họ vừa thoáng trông thấy ngoài hè đường có một bóng người vụt chạy qua, rẽ về phía ngõ ngang tối mịt...

A-Nhị sẽ nắm lấy tay Hoàng Cầu mà hỏi :

- Ai như anh Tần đại lang ?

Hoàng Cầu gật đầu :

- Phải, chính anh Tần, mà anh hình như bị thương, tôi thấy tay anh ôm bụng...

Kim Hoa đã đứng dậy từ lúc nãy, nhìn theo hút về phía ngõ hẻm, bỗng hoảng hốt bảo hai bạn rằng :

- Anh Tần chắc bị thương nặng. Tôi thấy hình như anh bị ngã gục ở đây kia !

Bọn Hoàng Cầu cùng đứng dậy lấy tiền trả, không kịp uống nốt nữa, cùng nhau mở cửa chạy ra ngoài, về phía ngõ hẻm.

Họ quả nhiên đã đoán đúng : Tần đại lang - một tên cướp lợi hại, kẻ thù số một của ban cảnh sát và liên phóng Thượng-Hải - đã bị thương nặng nằm rẫy rụa ở trên mặt đất, giống hệt một con thú dữ trúng đạn chạy về sào huyệt rồi mới chịu phục-vị vậy !

Hoàng-Cầu móc chiếc đèn điện túi, bấm soi và hỏi :

- Anh Tần làm sao thế, có nặng lắm không ?

A-Nhị đã quỳ xuống, cởi chỗ áo đầm máu của Tần đại lang, xem qua vết thương rồi bảo :

- Để chúng tôi vực anh vào một nhà thầy thuốc nào gần đây nhé !

Tần đại lang lúc này đã tỉnh hẳn. Hắn nhăn nhó, quần quai, nhưng dần dần nhận ra bọn ba người đều là những bạn quen thì lộ vẻ vui mừng, bảo :

- Cảm ơn hai anh và chị Kim Hoa... Nhưng tôi không sống được mất, tìm thầy thuốc cũng vô ích... Mấy vết thương cùng nặng cả...

Góc miệng Tần đại lang đã bắt đầu ứa ra một giòng máu tươi đỏ thắm. Kim-Hoa quỳ gối, rút khăn tay, lau giòng máu, ân yếm như săn sóc một tình nhân...

Tần đại lang sẽ mỉm cười... Khe khẽ, hẩn tiếp :

- Cảm ơn em Kim-Hoa... Nhưng vô-ích, ta không thể sống được... Ta vào ăn trộm ở nhà ngân hàng Trữ Kim, mọi việc đã xong xuôi thì cái thằng chó chết Trương-Tự sờ ngay phải cái dây chuông điện, thế là chuông réo tứ bề, họn gác ập đến... Nhưng ta còn kịp lấy được một vật quý nhất đời...

Ngừng lại một lát, Tần đại lang lại tiếp :

- Vật đó, ta chết đi, sẽ cho lại ba người... Nó đây... anh Hoàng Cầu hãy móc túi bên phải này của ta mà lấy...

Hoàng Cầu theo lời, móc tay vào túi Tần đại lang và lấy ra được một viên ngọc to bằng trái ổi, màu xanh biếc, có chín lỗ nhỏ ở chung quanh, mỗi một lỗ như chiếu ra một ánh sáng màu sắc khác nhau... Bọn Hoàng Cầu ba người cùng ngẩn người, lăm bằm :

- Cữu-khiếu châu !

Tần đại lang mỉm cười, gật đầu :

- Phải, đó chính là viên ngọc Cữu khiếu châu, một vật quý trên đời có một... tính theo thời giá bây giờ thì có tới trăm vạn... Tần đại lang đã phải đánh đổi tính mệnh để chiếm lấy Cữu khiếu châu, thiết tưởng cũng xứng đáng vậy...

Một lát sau, Tần đại-lang lại tiếp :

- Viên Cữu khiếu châu, ta tặng lại cho Hoàng Cầu, A Nhị, và Kim-Hoa đó... Ba người sẽ qua Bắc Bình, tìm đến nhà lão Hoàng Thạch-Sơn mà bán, thế nào lão cũng giả cho ít nhất là 50 vạn...

Hoàng Cầu lâm bầm :

- Hoàng-Thạch-Sơn !

Tần đại lang gật đầu :

- Phải, chỉ có Hoàng Thạch Sơn là có thể mua được viên ngọc Cữu-Khiếu-Châu. Vì nhiều lẽ : riêng hắn có đủ tiền mà bỏ ra mua, vả lại chỉ có hắn là dám mua thôi. Các người hầu biết toàn thế giới không một người thợ kim hoàn nào mà lại chưa biết tiếng Cữu Khiếu-Châu... Trước đây, đã có nhiều nhà triệu phú Hoa Kỳ muốn tìm mua viên ngọc đó mà không được, vì chủ nó chẳng muốn để lọt ra nước ngoài... Bây giờ, dù ai có tiền cũng không dám mua viên Cữu-Khiếu-Châu, vì như thế tức

là thú nhận tông-phạm với kẻ gian đã cướp viên ngọc quý ấy... Nhưng lão Thạch Sơn thì có thể mua được, vì lão vẫn có một đội thợ chuyên việc tìm ngọc. Nay mua được viên Cửu-Khiếu-Châu, lão sẽ lại tuyên bố rằng vừa mới tìm được một viên ngọc quý thứ hai, có phần lại còn giá trị hơn Cửu-Khiếu Châu, và hẳn sẽ bịa ra cái tên Vạn Quang-châu chẳng hạn. Thế là lập tức có thể đem bán lại lấy 100 vạn dễ như chơi, chẳng sợ ai tra hỏi nữa...

Tần đại lang như phải cố sức lắm mới nói được tới đây... Nhưng tiếng hắn đã nhỏ lắm, hơi thở đã không đều và rất mạnh... Mân mê viên ngọc quý để trên tay Hoàng Cầu, Tần đại lang lại tiếp :

- Nhưng các người phải coi chừng. Lão Hoàng Thạch Sơn ghê gớm lắm đấy... Lão thực là một tên già ma mị, lúc nào cũng chỉ nhằm ăn không của người... Thôi, viên ngọc này, ta cho lại ba người đó...

Nắc lên một tiếng, máu đào lại tràn ra đầy miệng, Tần đại lang chỉ kịp xua tay ra hiệu, rồi nhắm mắt, ngã đầu... Đòi một tên đại bom ở đất Thượng Hải, thế là kết liễu ở trong tấm tối, trái ngược lại hẳn với những hành động ngang-tàng, chọc giời khuấy nước thừa sinh thời...

Kim-Hoa vừa toan cúi xuống đỡ Tần đại-lang dậy, nhưng Hoàng-Cầu đã vội ngăn lại mà bảo :

- Ấy chớ, chị làm thế nào, khéo để lại vết tay thì nguy đó... Chúng ta phải cẩn thận mới được..

Rồi Hoàng Cầu cúi xuống, ghé tai nghe ngực Tần đại lang, lắc đầu bảo cho đồng bạn biết Tần đã chết thực. Rút trong túi ra chiếc mùi-soa, Hoàng Cầu cẩn thận vẩy tay ra hiệu cho A Nhị và Kim Hoa ra khỏi ngõ hẻm, còn mình thì cầm khăn mà phẩy dần từng vết giày trên mặt đất, nhất định không để một dấu vết gì cho các nhà chuyên trách có thể tìm ra manh mối mấy người thừa hưởng cái sản nghiệp của Tần-đại-lang.

Và sau cùng, Hoàng Cầu mới cùng hai đồng bạn đi rẽ sang phía bờ hè đại lộ, dừng lại, toan bàn tính... Nhưng họ chưa kịp nói gì hết, Hoàng Cầu đã vội vàng kéo A-Nhị và Kim-Hoa đứng nấp vào sau một gốc cây. Hoàng Cầu vừa thoáng thấy có một người đi xe đạp vụt tới, và nhảy xuống ngay đầu ngõ hẻm... Người ấy vận một chiếc áo khoác đen, đầu đội mũ gia, kéo xuống che gần hết mặt. Hắn cẩn thận dựa xe đạp vào tường, rồi bước vào trong ngõ, đến bên thi thể Tần đại lang, dừng lại. Nhanh-nhẹn, hắn đã cúi xuống và khéo léo, lần khắp hết mọi chỗ trong người kẻ chết, như kiểm một vật gì...

Nhưng nhân lúc này, Hoàng Cầu đã theo hai bạn, bước vội qua phố khác.

Một Chương Trình Hành Động

Từ sáu giờ sáng, bọn Hoàng Cầu, A-Nhị và Kim-Hoa, ba người ngồi xúm quanh bàn trong một phòng khách sạn bàn bạc kỹ lưỡng cái chương trình hành động để thừa hưởng cái di sản bất ngờ của Tần đại lang... Hoàng Cầu đã lật úp cái đĩa gạt tàn thuốc lá, và để lên đó viên Cửu Khiếu-Châu... Dưới ánh đèn, viên ngọc tỏa ra muôn ánh sáng khác màu, như thôi miên ba cặp mắt đương chăm chú nhìn mình...

Ba người cùng nhớ lại những lời dặn của Tần đại lang, và cả ba cùng thấy những lời nói của Tần rất đúng : Phải, chỉ có một mình Thạch-Sơn có thể mua được viên ngọc quý ấy. Nhưng đối với lão thì cần phải đề phòng hết sức mới được. Lão xưa nay đã nổi tiếng chuyên-môn mua lại những của gian phi và thường mua lại bằng giá rất rẻ... Có lẽ riêng-rẽ một Hoàng Cầu, hay một A-Nhị, một Kim-Hoa thì họ không dám mang viên Cửu Khiếu Châu đến bán cho tên Thạch Sơn điêu trá. Nhưng cả ba hợp lại, họ có Hoàng Cầu hung tợn, A-Nhị khôn ngoan và Kim-Hoa khéo léo thì cả ba có thể đủ sức mà đối chọi lại với Thạch-Sơn...

Nhưng trước hết, họ cần phải khởi hành. Họ phải kiếm làm sao cho có những giấy-tờ căn cước giả mạo

nhưng chắc chắn. Điều này thì không phải lo lắm, vì nếu có tiền, họ có thể đến tìm La Thái-Thành, một tay chuyên môn làm giả mạo mọi thứ giấy tờ, tiền bạc, châu ngọc, cho cả đến bức họa-cổ hay là chiếc lọ đời xưa... Như vậy, nghĩa là trước hết, bọn Hoàng Cầu cần phải có tiền nhiều, nhưng tiền bây giờ thì kiếm đâu ra ? Riêng Hoàng Cầu còn mấy chục đồng, A Nhị ngót một chục, còn chính Kim Hoa thì chỉ có vài đồng lẻ, đủ tiền tiêu vặt một ngày. Hồi buổi tối qua, Kim Hoa còn lạnh lùng lắc đầu không chịu làm việc với Hoàng Cầu để kiếm tiền, nhưng bây giờ thì khác... Hoàng Cầu gật gù, lẩm bẩm :

- Muốn tới Bắc-Bình, chúng ta cần phải có tiền. Không tiền thì chẳng làm gì được hết.

A-Nhị cũng gãi mái tóc mai dài mà biểu-đồng-tình :

- Muốn tới Bắc Bình cho thực chắc chắn, an-toàn thì lại càng phải có rõ thực nhiều tiền mới được. Điều ấy, ai ai cũng hiểu.

Hoàng Cầu như nhớ lại cuộc điều đình đêm trước :

- Hay là chúng ta hãy đi Hương Cảng ?

A-Nhị lắc đầu :

- Cho rằng làm được xong món đó, chúng ta cũng phải mất vừa đi vừa về trên tuần lễ, mà nên nhớ rằng chậm một ngày nào, viên Cửu Khiếu Châu chưa bán được là một ngày chúng ta còn phải nguy hiểm.

Kim Hoa, từ lúc này vẫn ngồi yên, bây giờ mới đứng dậy :

- Chúng ta cần tiền, thì rồi chúng ta sẽ có tiền !

Và nàng qua một phòng bên, xách sang một chiếc va ly đã cũ, bên ngoài có dán chằng chịt rất nhiều nhãn hiệu của các khách sạn những đô thành lớn : dấu hiệu của thời oanh liệt khi xưa !

Mở valy, Kim Hoa lấy ra một tờ báo, chỉ vào một bài mà nàng đã dùng bút chì đỏ đánh dấu từ trước, rồi bảo mọi người rằng :

- Có việc này, tôi đã để ý từ trước, nhưng chưa nhất quyết làm. Song bây giờ thì chúng ta phải đem ra mà thực hành mới được, kể cũng thực là vừa gặp dịp...

Hoàng Cầu và A Nhị cùng cúi xuống đọc bài báo đó :

«Một nghĩa cử đáng khen

Nhà đại doanh nghiệp Lâm trần Đắc, nhân dịp qua thăm thành phố Thượng Hải chẳng may bị nạn xe hơi,

nhưng nhờ được các vị danh y ở thành phố ta tận tâm cứu chữa nên đã sắp lành mạnh, không hề bị một tật nhỏ gì. Lâm tiên sinh muôn tỏ lòng biết ơn, định tới khi khỏi hẳn, nghĩa là vào khoảng thượng tuần tháng sau, sẽ bỏ ra một số tiền 15 ngàn đồng để quyên cho hội Hồng thập tự ở đây, do bà phước Lý lão-cô đứng đầu, để xây dựng một nhà chuyên nuôi nấng những người tàn tật. Thực là một nghĩa cử đáng khen !»

Ngay bên cạnh bài, nhà báo có in kèm cả ảnh nhà đại doanh nghiệp họ Lâm...

Hoàng Cầu gật đầu, bảo A Nhị :

- Họ Lâm trông cũng khó hạc giống anh đấy, nghĩa là chỉ phải thêm một chút râu và điểm lông mày cho thêm rậm nữa là xong. Vậy thì anh và chị Kim Hoa hãy liệu tính toán mà làm việc này, còn tôi thì xin nhận việc đi lòng kiếm lấy một chiếc xe hơi mà dùng mới được...

* * *

Nhà triệu phú họ Lâm, trong khi lưu lại Thượng Hải, đã thuê hẳn một tầng gác khách sạn Thế-giới, một khách sạn vào hạng sang và lớn nhất thành phố Thượng-Hải do một người Mỹ chủ trương. Tuy nhà triệu phú muốn giữ kín việc quyên tiền cho hội Hồng thập tự, nhưng

ngày và giờ bà phước Lý lão-cô đến nhận tiền, các phóng viên nhà báo cũng tò mò biết được. Và đó là một điều tối quan hệ cho chương trình hành động của bọn Kim Hoa...

Buổi sáng sớm hôm ấy, tên bồi thang máy thấy có một thiếu nữ, ăn vận tuy tầm-thường song rất sạch sẽ, tay cầm một bó hoa lớn, mang lên tầng gác nhà triệu phú họ Lâm. Rồi sau đó chừng 15 phút, người bồi này lại thấy có một người đàn ông gầy-gò, đeo kính trắng, tự xưng là lương y của họ Lâm đến thăm một lần sau chót.

Khi ấy, nhà triệu phú họ Lâm vừa dùng bữa điểm-tâm xong, thấy có tiếng gõ cửa, rồi tên hầu cận dẫn vào một bà phước, dáng người nhanh nhẹn, hai mắt từ-bi... Không cần phải đợi cho khách giới thiệu, họ Lâm đã đoán biết ngay đó là Lý lão-cô, theo lời hẹn trong thư, đến để nhận số tiền quyên kia...

- Dạ, không dám, tiên-sinh làm một nghĩa cử như vậy, các báo khen tặng không có gì là quá đáng. Chẳng những vậy, mà rồi đây còn bao nhiêu là người, chẳng may gặp rủi, còn được thấy đôi chút an-ủi, thì có chỗ được săn sóc chu đáo...

Nhà triệu phú họ Lâm khiêm tốn, từ tạ nói rằng :

- Công của chúng tôi giúp vào thực chẳng đáng kể gì, nếu so sánh với cái lòng tận tâm vô bờ bến của các vị tu đạo, tự hy sinh để cứu giúp mọi người...

Bà phước Lý lão-cô còn nói nhiều nữa, nung đại để cũng vẫn không ngoài lời chúc-mừng, thay mặt bọn người đáng thương mà cảm tạ kẻ hằng tâm... Bà phước lại còn xin phép để lập một tấm bia ghi công đức, điều mà bà phải nài ép mãi, nhà triệu phú mới ưng thuận.

Rồi cuối cùng, nhà triệu phú họ Lâm rút ngăn kéo, lấy ra một chiếc phong bì lớn, trao cho bà phước số tiền 15 ngàn, để một lần nữa, nhận những lời cảm tạ.

Cũng trong khi ấy thì trong một buồng gần đó, có một bà phước khác già và chậm chạp hơn. Bà ở trong nhà triệu phú, cũng đương ngồi với một người gầy gò, và cũng nói về số tiền quyền kia...

Và cho đến lúc cuối cùng, người gầy gò này cũng vui vẻ rút trong túi chiếc phong bì lớn, trao cho bà phước mà nói rằng :

- Xin bà vui lòng nhận cho số này... Trong phong bì, tôi còn có lá thư, dặn dò thêm mấy điều mà nay tôi không tiện nói. Xin bà cứ cầm cho vị giám đốc hội

Hồng thập tự người sẽ biết...

Và bà phước già cũng hết lời cảm tạ người gầy gò, mà bà yên chí là Lâm triệu phú !

Một lát sau, bà phước già lui ra, trong lòng khen thầm nhà triệu phú họ Lâm thực là một người từ thiện và không kiêu hãnh một chút nào... Bà chỉ không khen ngợi nữa và sinh lòng ngờ vực khi trở về, tìm gặp được viên giám đốc y viện, mở chiếc phong-bì ra xem, thấy chỉ có toàn giấy lộn !

Viên giám đốc này cho rằng nhà triệu phú họ Lâm kia dám cậy tiền mà trêu cợt hội mình, tức giận vô cùng, lập tức lấy thêm mấy người chứng tá, thân-dẫn bà phước Lý-lão-cô đến chất vấn kẻ khinh-bạc.

Nhưng họ phải kinh ngạc biết bao, khi tìm đến chính phòng của nhà triệu-phú thì họ Lâm cũng không nhận được ra bà phước, mà bà phước cũng chẳng nhận được ra nhà triệu phú. Ai cũng nói rằng buổi trước, họ đã gặp một bà phước khác và một nhà triệu phú khác kia! Riêng có một điều đáng phàn-nàn hơn cả là số tiền mười lăm ngàn đồng kia đã vào tay một bà phước giả hiệu, bóng chim tăm cá còn biết tìm đâu cho thấy nữa !

Trong khi ấy thì bọn Kim Hoa và A-Nhị đã thay đổi xong quần áo từ bao giờ rồi. Họ đã tự nhiên trở ra khỏi khách sạn với bộ quần áo cô bé bán hoa và vị bác-sĩ đeo kính trắng rồi !

Cái mưu kế của bọn gian, cho mãi đến lúc các nhà chức trách mở cuộc điều tra tìm thấy trong một phòng trống bộ quần áo giả bà phước và giả nhà triệu phú, mới bị lộ ra !

Chiếc Ô Tô Của Hoàng Cầu

Có số tiền lớn trong túi rồi, Kim-Hoa và A Nhị nhảy lên chiếc xe hơi mà chúng đã dặn đỗ ở đó từ trước. Nhưng chạy qua ba phố, A-Nhị đã lại bảo xe đỗ vào một hiệu lớn, có nhiều ôôì cửa ra vào. A-Nhị cẩn thận như vậy, là vì chẳng muốn các thám tử có thể từ chiếc xe hơi thuê kia, lần lên tới được chỗ ở của bọn chúng. Vào trong hiệu, đi quanh quất mấy phút, A-Nhị bỗng sực nhớ, nắm tay Kim Hoa mà bảo rằng :

- Thôi chết thực thôi ! Vậy ra chúng ta để viên ngọc Cửu Khiếu-Châu cho Hoàng Cầu giữ ư ?

Kim Hoa chưa nghĩ ra, còn cãi :

- Không, lúc ấy, anh chẳng xoay chỗ đầu cột trục giường ra mà bỏ viên ngọc quý vào, rồi lại vặn chặt lại rồi ư ? Sau đó, Hoàng Cầu thì đi kiếm xe ô tô, còn chúng ta thì đi lấy mười lăm ngàn bạc...

A Nhị thở mạnh, lắc đầu :

- Chị thế thực là chất phác. Dễ tôi không nhớ rằng chính tay tôi đã cất viên ngọc quý vào trục giường rồi và Hoàng Cầu cũng đi rồi ư ? Nhưng Hoàng-Cầu vẫn có thể về được, cũng như viên ngọc kia vẫn có thể lấy

ra khỏi chỗ giấu dễ như chơi...

Kim-Hoa lúc này mới như người sực tỉnh :

- Ừ nhỉ, chết thật ! Nhỡ Hoàng Cầu manh tâm đợi cho mình đi rồi, hấn mới quay về mà lấy viên ngọc, bỏ trốn đi thì sao ? Làm thế nào được bây giờ, anh A-Nhị ?

A Nhị thấy Kim Hoa bây giờ lại cuống quýt hơn mình lúc nãy, bỗng bật cười, bảo rằng :

- Chẳng còn cách nào làm gì bây giờ cả... Chỉ có mỗi một việc là chúng ta hãy về ngay phòng trọ, may ra Hoàng Cầu chưa kịp lấy ngọc chẳng ?

Thế là hai người lập tức quanh ra khỏi hiệu, mỗi người ra một cửa khác nhau và thuê mỗi người một chiếc xe về ngay khách sạn mà ba người đã thuê trọ từ mấy bữa nay.

* * *

Nhưng họ đã ngờ oan cho Hoàng Cầu. Sau khi cất đặt công việc cho A-Nhị và Kim Hoa, Hoàng Cầu cũng ra đi ngay, mục đích để kiếm một chiếc xe hơi, phòng khi dùng đến.

Chiếc xe ấy, Hoàng Cầu đã nghĩ tới nó ở một phòng triển lãm các xe hơi khai-mạc đã mấy ngày hôm nay.

Thôi, thực là đủ kiêu, đủ hạng. Hoàng Cầu có thể lọc chọn được tùy theo như sở thích. Nhưng lấy chiếc xe hơi ấy bằng cách nào cho ổn thỏa ?

Lững thững đi bộ qua đại lộ, Hoàng Cầu nghĩ ngợi hết sức, cố dàn xếp các chương trình hành động của mình cho rõ rệt để khỏi sơ-suất điều gì !...

Vừa nửa giờ sau, đã trở về thay đổi một bộ y phục có vẻ là một viên đốc công nhà máy, Hoàng Cầu ung dung thẳng tới phòng triển lãm các kiểu xe-hơi. Lúc này lại là giờ nghỉ trưa, nên phòng này đóng cửa... Mặc dầu, Hoàng Cầu cũng cứ ung dung bước vào theo lối cửa bên, tới trước mặt người gác thì khoát tay mà hỏi đường hoàng rằng :

- Thế nào, bác ? Bọn thợ máy của hãng xe Talbot có còn ở trong này không ?

Người gác vừa lắc đầu thì Hoàng Cầu đã cau mặt, làu nhàu :

- Chúng nó thế thì thôi ! Ai lại cứ khỏi mắt mình một cái là chúng làm bậy ! Để rồi tôi phải đuổi mấy thằng mới được !

Người gác ngạc nhiên hỏi chuyện gì thì Hoàng Cầu mới thuật cho biết rằng nguyên trong hãng xe có một

chiếc đã định dành bán cho một vị phu nhân thuộc sứ quán nọ, thế mà chẳng hiểu làm sao bọn thợ máy lại luống cuống đem bày ở trong phòng triển lãm này !

Rút trong túi ra một tờ giấy có in sẵn dấu hiệu hãng xe Talbot cẩn thận, Hoàng Cầu rút bút máy, ngoáy máy hàng chữ mà dặn người gác cổng rằng :

- Tôi phiền bác, hễ bọn thợ máy hãng Talbot đến giờ trở về đây thì đưa tờ giấy này cho họ. Đây, tôi đã biên cho họ ra kết lấy tiền lương cả tháng này, lại cho thêm họ tám ngày nữa. Tôi thực không thể chịu được những người lơ đãng như vậy ở trong sở tôi lâu thêm một phút nào nữa...

Và trước khi quay đi, Hoàng Cầu còn dặn thêm người gác rằng :

- Lát nữa đây, hễ có người nhà vị phu-nhân kia lại đưa giấy biên lai của sở thì xin cứ để cho hắn vào lấy xe ra...

Người gác nhất nhất vâng lời, không ngờ rằng Hoàng Cầu đi một lát rồi lại trở lại, nhưng lần này y-phục đã đổi khác, bộ mặt lại đánh phấn đen, trông hệt như một người dân Ấn-độ vậy... Với một giọng líu tíu khó nghe, Hoàng Cầu chìa cho người gác phòng triển lãm một tờ

giấy phái-lai hăng Talbot, rồi ung dung bước vào, tìm đến gian hàng của hăng này, nhanh nhẹn mở máy cho một chiếc xe chạy ra... để rồi một lát nữa, bọn người làm hăng Talbot trở về, ngạc nhiên hết sức khi nghe người gác thuật truyện và đưa ra tờ giấy có in nhãn hiệu nhưng mà họ nhận ngay ra là giả.

* * *

Những vụ chiếm đoạt xe hơi như thế này, hay còn táo bạo hơn nữa, Hoàng Cầu thường vẫn thi hành một cách mau lẹ và chưa hề bị vấp vấp một lần nào. Phần nhiều, Hoàng Cầu chỉ cần dùng xe trong chốc lát, rồi lại vất bỏ ở đâu đấy, trả chủ nó. Nhưng lần này, Hoàng Cầu cần phải dùng xe lâu hơn, nên cẩn thận đánh xe về một xưởng chuyên môn, mà bọn gian ở Thượng Hải vẫn thường đặt cho cái tên là... «Phòng thay da đổi thịt».

Thực vậy, chiếc xe của Hoàng Cầu đưa đến, lúc vào thì trông còn mới nguyên, nước sơn chưa hề có một chỗ nào sứt sái. Vậy mà sau khi xe dừng lại đây mấy giờ đồng hồ, đã lái ra với một hình dáng vô cùng tồi tàn, xấu xí. Chẳng những bộ mui đã cũ kỹ, sộc sộc, mà nước sơn mới lại nhem nhuốc làm sao, nhiều chỗ lại nham nhở vết rỉ. Lẽ tất nhiên chiếc bảng ghi số xe thay đổi đi đầu tiên và cho rằng ban cảnh sát ở đây hoạt động đến thế nào, cũng không có thể nhận ra được chiếc xe

cũ-kỹ kia lại chính là chiếc xe vừa lấy trộm.

Được yên tâm, không sợ ai để ý đến mình nữa, Hoàng Cầu thay đổi y phục, rồi đánh xe về khách sạn. Hắn vừa lái, vừa lắng tai nghe bộ máy chạy êm đều, mỉm cười tự nhủ thầm :

- Thực không ai ngờ chiếc xe bộ-dạng tiêu tụy thế này mà chạy đường trường thi với bất cứ xe nào cũng không e bị kém !

Nhưng Hoàng Cầu chợt nhớ đến viên ngọc quý để ở nhà. Tự nhiên, hắn lại cũng có cái cảm giác lo sợ đúng như bọn Kim Hoa và A-Nhị lúc nãy, bèn chôn không hiểu rằng của quý có còn ở chỗ cũ không, hay là đã theo bọn Kim Hoa và A-Nhị tếch nẻo mù trời ?

Vì thế cho nên khi chiếc xe vừa đỗ ở trước cửa khách-sạn, Hoàng Cầu đã ba chân bốn cẳng chạy lên trên phòng mình. Nhè nhẹ, Hoàng Cầu đẩy khê cánh cửa phòng và ngay lúc này, có cái cảm giác rằng bọn Kim Hoa, A-Nhị đương ở trong phòng ngủ.

Không chậm một phút, Hoàng-Cầu chạy qua gian phòng ăn, vào phòng ngủ, và quả nhiên thấy bọn Kim Hoa và A nhị đương quỳ lúi-húi ở phía chân giường, chỗ cái trụ có giấu viên ngọc Cửu Khiếu Châu.

Và cái đầu trụ, bọn Kim-Hoa đã vừa mới tháo ra xong.

Một phút này đủ làm tan cái tình thân mật, tin cậy của họ ngoài mười mấy năm trời... Thực là một phút góm ghê, yên lặng, rùng gợn, mà người ta chỉ nghe thấy có tiếng thở mạnh như ngực ai cũng có cái gì đè nặng chịu vậy. Và cặp mắt họ nhìn nhau gờm gờm như muốn ăn sống nuốt tươi nhau không ngần ngại... Và họ không hề nói với nhau một tiếng.

Nhưng cuối cùng thì Hoàng Cầu tiến lên. Trong một giây đồng-hồ, Kim Hoa đã có ý nghĩ muốn nhảy một bước ra khỏi phòng ngay lúc bấy giờ. Nhưng Kim Hoa lại nghĩ lại. Thực vậy, tại sao mà Kim Hoa lại phải chạy, nào Kim Hoa có làm điều gì đáng trách đâu !

Nghĩa là Kim-Hoa rất có quyền, trong khi Hoàng Cầu chưa về, thử vặn cái trụ giường để xem viên ngọc quý còn đó hay không ? Vì thế cho nên Kim Hoa vẫn quỳ nguyên chỗ, chỉ liếc nhìn xem A-Nhị xử trí ra sao ? A-Nhị, lúc đó cặp mắt như nẩy lửa, nếu sẵn có con dao trong tay thì có lẽ đã xông đến mà đâm chết Hoàng Cầu ngay từ lúc hắn mới bước vào rồi !

A-Nhị, từ trước đến nay vẫn được anh em trong bọn khen là nhanh trí khôn, nhưng lại bị chê là có nhiều lúc hành động không suy-tính... Kim-Hoa thì tế-nhị hơn :

Nàng đã biết từ cái phút này trở đi, tình liên lạc giữa ba người đã thay đổi, thay đổi nhiều lắm rồi !

Hoàng Cầu nhìn đi chỗ khác, như muốn tránh không gặp luồng nhìn tuyên của hai đồng-bạn. Và vẫn không nói gì, Hoàng-Cầu cầm lấy chiếc trụ màn còn ở trong tay A-Nhị một cách rất tự nhiên... Kim-Hoa rùng mình, tưởng chừng như lúc này rất có thể có một tiếng súng nổ hay là một ánh loáng của lưỡi dao găm. Nhưng không không có sự gì đáng tiếc xảy ra cả.

Hoàng Cầu ung dung kéo chiếc ghế, ngồi xuống, rồi thò hai ngón tay móc trong chiếc trụ rồng, lấy ra một bọc giấy tròn... Và vẫn thong thả, hẩn tháo mấy lượt giấy, lấy viên ngọc quý ra nhẹ tay để lên trên bàn...

Kim Hoa, lúc này đã trấn-tĩnh được hẳn :

- Hoàng Cầu, anh thực là gàn ! Sao anh lại có thể nghĩ rằng chúng tôi đã... chúng tôi định... Thực là buồn cười. Sự thực, chúng tôi chỉ muốn thử xem viên ngọc có còn ở đó không thôi !

Hoàng Cầu mỉm cười, gạt đi :

- Chị không cần phải nói ! Tại sao chúng ta lại có thể lẫn lộn được như thế, tại sao mà anh với chị lại nghĩ rằng tôi... hay là anh chị đã... Thôi, nhắc lại, càng thấy

chúng mình lần thân ! Đó, viên ngọc Cửu-Khiếu-Châu vẫn ở đó rồi ! Tôi cũng vừa kiếm được chiếc xe hơi xong, nhưng tiền-nong thì thế nào ?

A-Nhị vội vàng móc tay vào trong túi, lấy ra chiếc phong bì, rồi lại rút ra tập giấy bạc.

Trước viên ngọc quý, bọn ba tên gian lúc này đã lại thấy yên lòng, và chúng lại bắt đầu tính toán đến những công việc cần phải hành động.

Họ đã thức thâu đêm ấy. Chốc chốc lại nhấp chén rượu, Hoàng Cẩu bàn tính kỹ lưỡng con đường mà họ cần phải đi để lên tới Bắc Kinh mà không sợ gì ai đón bắt. Nghĩa là họ không thể theo con đường thẳng được. Họ sẽ đi ngược trở xuống, rồi giẽ qua nhiều thị trấn, tuy đi một con đường vòng dài gần gấp ba đường đất, nhưng cũng đỡ nguy hiểm biết bao nhiêu !

Họ sẽ cần phải có những giấy tờ, căn cước giả mạo. Điều này cũng không khó-khăn gì lắm. Họ đã có tiền trong tay, họ sẽ có thể đặt La Thái-Thành làm cho họ mỗi người một ít giấy tờ, để rồi tha hồ mà thay đổi, mỗi khi cần đến.

Nhưng họ còn một điều khó giải quyết mà chưa một ai chịu nói ra. Đó là câu hỏi : ai sẽ là người giữ viên

ngọc ấy ?

Và điều khó khăn nhất ấy, lại do một người đàn-bà nghĩ ra một cách nếu chưa ổn thỏa hoàn toàn, nhưng cũng đã làm cho mọi người cùng ưng thuận.

Kim Hoa liếc nhìn đồng bạn, rồi bảo rằng :

- Tôi có một ý kiến, chẳng biết các anh có bằng lòng không ?

Hoàng Cầu lẩm nhẩm gật đầu, rồi cất giọng bực rệu, nói rằng :

- Được rồi, cô ả cứ nói đi, nghe hay không nghe cũng không sao hết !

Kim Hoa háng dặng, rồi nói :

- Nghĩa là tôi có ý thế này.... Mỗi người chúng ta sẽ giữ viên ngọc quý trong một thời hạn ngắn, rất ngắn. Với những hạng người... khó tin như chúng mình, kẻ giữ lâu tức là chịu phần nguy hiểm lâu mà thôi... Còn như cả ba cùng đeo một lúc viên ngọc ấy, thì ngọc có phải là chiếc bánh mà chia ra làm ba phần được ? Vậy thì chúng ta cứ thay nhau lần lượt mà đeo viên ngọc mỗi người trong một ngày. Đúng 24 tiếng đồng hồ thôi!

Ngừng lại một lát, Kim-Hoa ngẩng lên hỏi A-Nhị :

- Thế nào, A-Nhị, anh nghĩ thế nào ?

A-Nhị lúc này vẫn ngất ngưỡng tay chai, tay cóc, uống rượu say mềm, hai mắt lơ đãng, lưỡi thì lúu lại, tưởng chừng không thể nào nói thành tiếng được nữa. Kim-Hoa lắc đầu, chán nản, rồi lại quay phía Hoàng Cầu :

- Thế anh Hoàng Cầu nghĩ sao ?

Hoàng Cầu, lúc này cũng chẳng tỉnh gì hơn A-Nhị mấy, nhưng vẫn còn nói được, gật gù bảo :

- Thực là ý kiến đàn-bà... Nhưng nghe cũng được... Như vậy nghĩa là trong khi một người đeo viên ngọc, tất cả ba vẫn phải chịu trách nhiệm đều... Để mừng một ý kiến hay ho như vậy, Kim Hoa nàng hỡi, ta xin mừng nàng một chén rượu đây.

Vừa nói, Hoàng Cầu vừa rót rượu, cung kính bưng hai tay mời Kim Hoa. Nhưng nàng nheo mũi khó chịu, và để tránh cho Hoàng Cầu khỏi giờ chén rượu đến sát mũi mình, nàng đứng dậy, lại bên cửa sổ nhìn xuống dưới đường.

Trời bên ngoài đã gần hửng sáng. Một vài khách chơi đêm, lúc này đã ngất ngưỡng dật dứ nhau đi về ngủ...

Bồng Kim-Hoa sẽ kêu thét, và bước lùi vào... Hoàng Cầu đặc biệt nhất là lúc này. Hắn tuy say, bỗng trấn-tĩnh ngay lại được và nhanh trí khôn, hết sức nhảy hai bước tới góc tường và vịn tắt ngay đèn trong phòng đi... Rồi không hề một chút gì lảo đảo, Hoàng Cầu sang phòng bên cạnh, sẽ vén rèm cửa sổ và nhìn xuống đường... Kim-Hoa, mặt xám ngắt hơi run run, cũng đã theo đứng bên cạnh hắn. Nàng thì thầm, bảo :

- Đây kia, có thằng đứng... No khôn ngoan đứng lấp vào sau cái bóng cây bên phải... Nó vẫn luôn luôn nhìn lên cửa sổ của chúng ta...

Hoàng Cầu đã nhận ra người lạ mặt. Hắn người tầm thước, đội chiếc mũ cải-kết sụp xuống, đương cúi húi bên cạnh gốc cây... Hắn lúc này như biết có người để ý nhìn mình nên chột ngắc lên, rồi nắm bàn tay, giơ về phía cửa sổ phòng bọn Kim Hoa như tuồng dọa nạt. Rồi người lạ mặt quay gót, đi nhanh và nhẹ, chốc lát quặt sang phố khác. Kim Hoa liếc nhìn Hoàng Cầu như hỏi ý-kiến. Hắn cau mặt, lầu nhàu :

- Đáng lẽ thì chúng ta phải hạ sát ngay thằng ấy đi mới phải. Những quân mới bảnh mắt đã đến rình mò, chắc không có ý tốt gì !

Kim Hoa lúc này đã cúi húi nhìn vào tấm gương để xem bộ mặt còn lưu lại vết sợ hãi vừa qua... Nàng nghi hoặc, không hiểu người lạ mặt là ai ? Tại sao lại dọa-nạt bọn mình ? Và không rõ người ấy đương mưu tính sự gì ?

Bối rồi, Kim-Hoa trở về phòng bên cạnh và vớ lấy cốc rượu, rót một chén đầy, uống cho vững trí.

Và buổi chiều tối hôm sau, giữa lúc ban cảnh sát Thượng Hải chia nhau ra các ngả, dò bắt những kẻ tình nghi đã dính-líu đến vụ viên ngọc Cửu-Khiếu, thì bọn ba người Hoàng Cầu, Kim-Hoa và A-Nhịn ung-dung khởi-hành. Và họ theo đúng chương trình dự định, đi con đường vòng, tuy xa hơn nhiều, song đỡ phần nguy-hiểm.

Hoàng Cầu được hân hạnh giữ viên Cửu-Khiếu-Châu đầu tiên, đeo lưng lẳng ngay trên ngực, trong một chiếc túi da mà người ngoài vô tình tưởng đó là một túi tiền hay là một túi kính.

Và đeo như thế, tuy chính mình giữ viên ngọc quý, nhưng hai đồng bạn vẫn luôn luôn để được cặp mắt kiểm-soát, tò mò vào đó !

Kẻ Mạnh Tâm Đầu Tiên

Bạn ba tên gian đến trọ ở lữ điểm Đông Phương từ buổi sáng. Hoàng Cầu chọn lữ điểm vào hạng sang nhất thị trấn này là vì cố muốn để cho các nhà chuyên trách không để ý đến mình. Thực vậy, bọn cảnh sát thường vẫn lưu ý đến những kẻ ở bậc thang cuối cùng trong xã hội bọn du thủ du thực, không nghề nghiệp, không nhà cửa nhất định; chứ mấy khi lưu tâm dò xét tới bọn cao quý, giàu có, dùng chiếc xe du lịch hạng tốt và ở một lữ điểm sang trọng nhất vùng. Chúng ta có thể nói rằng bọn Hoàng Cầu thay xe hơi của chúng như ta thay áo lót mình vậy. Vì đã có ý mang theo đủ thức cần dùng nên hễ lâu lâu vài ba ngày, bọn Hoàng-Cầu tìm được một nơi nào trọ lại vắng vẻ, nhất là ở chốn thôn quê, thì thế nào Hoàng Cầu lại cũng giở đến nghề riêng, sơn xe lại và thay đổi số để cho dù ai có ý muốn theo dõi cũng không thể biết được.

Khi mới đến, Hoàng Cầu định chỉ lưu lại đây có một buổi, đến chiều tối lại khởi hành. Nhưng buổi trưa, bọn Hoàng Cầu thấy có tiếng người gọi cửa phòng. Cả ba cùng thất sắc, vì theo lệ, những bồi phòng chỉ vào khi nào khách có chuông gọi mà thôi. Không bàn nhau mà cả Hoàng Cầu lẫn A-Nhị cùng liếc nhìn về chiếc túi da,

trong có đề hạt Cửu Khiếu-Châu, hiện đeo trên ngực Kim-Hoa. Như biết ý, Kim Hoa vội vàng tháo túi, giấu xuống dưới nệm giường, rồi hỏi nhỏ hai người :

- Tôi mở cửa chứ ?

Hoàng Cầu và A-Nhị cùng nhìn nhau, rồi gật đầu. Cả hai chưa hề nói với nhau một tiếng, nhưng chỉ trong ánh mắt, họ đã bàn với nhau tất cả chương trình hành động. Mắt Hoàng Cầu thì như trào máu mà mặt A-Nhị thì bốc đầy sát-khí. Cả hai như đã quả-quyết sẽ giữ bằng được viên Cửu Khiếu-Châu, dù có phải giết hại mấy mạng người.

Nhưng họ đều đã bình tĩnh lại, khi Kim-Hoa ra mở cửa. Trái lại với sự tưởng tượng của mọi người, khách gõ cửa không phải là một cảnh binh hay một thám tử, mà chỉ là một ông già đạo mạo, đi cùng với một con bé chừng 6, 7 tuổi, xinh-xắn, kháu khỉnh, hai tay lễ mễ ôm một bó hoa tươi lớn.

Ông già hết sức cung kính cúi chào bọn Kim Hoa, trong khi con bé lúng-túng nhìn quanh, không biết sẽ đặt bó hoa nặng ở đâu. Nhưng ông già đã nói :

- Hôm nay, thị trấn chúng tôi có mở một cuộc dạ hội, cốt để thu tiền giúp vào quỹ hội Nhi đồng bảo trợ. Được

tin liệt vị đều là những bậc du khách cao quý tới đây, chúng tôi đại diện cho hội, đến mời liệt-vị vui lòng tới dự buổi dạ hội để cho thêm phần long trọng.

Trong khi ấy, con bé con cũng trao bó hoa lớn cho Kim-Hoa mà thở thở nói một hơi câu đã học sẵn :

- Và xin liệt vị hãy nhận ở đây lời thành thực cảm ơn trước của hết thầy bọn trẻ nhỏ đáng thương trong thị trấn này.

Kim-Hoa đỡ lấy bó hoa, vuốt ve mái tóc con bé, trong khi Hoàng Cầu ung-dung gật đầu, nói :

- Chúng tôi xin có lời cảm tạ quý hội đã có lòng yêu, cho chúng tôi được dự buổi dạ hội đến nay. Tiện đây...

Vừa nói, Hoàng Cầu vừa móc ví, lấy ra hai trăm bạc, ký vào sổ quyên mà nói :

- Gọi là của ít lòng nhiều... Chúng tôi chỉ xin một điều là trong khi đăng danh-sách lên báo, quý hội nhớ chỉ đăng là «của một vị vô danh»...

Ông già vâng dạ luôn miệng, rồi cảm tạ mà cáo từ, sau khi lại khăn-khoăn mời ba vị du khách hào hiệp thế nào cũng tới dự dạ hội.

Ông già đã ra khỏi phòng được một lúc lâu, Kim-Hoa nhìn Hoàng-Cầu, gật-gù, tủm tỉm bảo :

- Anh Hoàng-Cầu ăn nói được đó. Tôi không ngờ anh mà cũng lịch thiệp đến như thế đó.

Hoàng Cầu nhăn mặt, bảo :

- Lịch thiệp với chẳng lịch-thiệp ! Hãy biết ba đưa tự nhiên hụi vào quỹ mất 200 tờ đã !

A-Nhị cũng nói :

- Mà hai trăm không đâu. Vì đêm nay, thế nào rồi lại chẳng còn bán chương trình, bán hoa, bán dấu-hiệu, bán đồ đấu giá, v. v., nghĩa là chúng ra ít nhất cũng phải mất chừng 200 đồng nữa mới giữ nguyên vẹn được cái tiếng là khách quý qua thị trấn này.

Hoàng Cầu lườm lườm nhìn A-Nhị, rồi gất :

- Vậy ra chú mày tưởng rằng đêm nay chúng ta đến dự dạ hội hay sao ?

A-Nhị lúng túng nói :

- Thì tôi vừa thấy anh bảo với lão già thế mà ?

Hoàng Cầu lắc đầu :

- Ta nói thế mà thôi chứ hơi đâu mà đến dự buổi dạ hội !

Kim-Hoa, như những người đàn bà khác lúc nào cũng ham muốn những buổi hội hè vui vẻ, gật gù nói :

- Nhưng kể ra thì đi dự cũng chẳng làm sao !

Hoàng Cầu tức tối gất :

- Phải, cô thì chỉ muốn có dịp ăn vận những bộ quần phục mới may kia thôi. Còn thằng cha A-Nhị thì bây giờ đã nóng-nảy muốn gặp mặt những cô vũ nữ xinh đẹp trong dạ hội...

Ngừng lại một lát, Hoàng Cầu nghiêm giọng bảo :

- Các người nên biết rằng bọn ta chẳng nên đến dự dạ hội đêm nay, là vì hai có : Đó là chỗ đông người, chúng ta không muốn ai để ý đến bọn ta hết. Có thứ hai là đến thì phải tiêu tiền, mà chúng ta thì phải dè dặt vì tiền có hạn, nhớ rồi đây có lúc dùng đến nhiều nữa thì lấy đâu ra ?

Kim Hoa lắc đầu :

- Anh nói cũng có lý, nhưng chưa hết nhé. Tôi lại nghĩ khác. Chúng ta đến dự dạ hội, càng đông đuc thì lại càng không ai để ý đến riêng mình. Trái lại, ta đã

hứa mà chập tôi lại bỏ đi như đi trốn tránh, thì ban cảnh sát ở đây sẽ ngờ vực ngay, và sẽ phảì người theo rồi. Đó chẳng phải là chỉ càng làm cho thêm bị để ý hay không?

A Nhị cũng phụ họa, bảo :

- Chị Kim-Hoa nói phải. Còn điều mà anh Hoàng Cầu bảo ngại tốn tiền thì chúng ta có thể dè dặt không phung phí trong dạ hội, vì sự thực, số tiền hai trăm bạc mà anh Hoàng vừa bỏ ra quyên cũng đã kha-khá nhiều rồi.

Hai người thay nhau mà viện lẽ, làm cho cuối cùng, Hoàng Cầu đành phải nghe theo, lưu lại một đêm. Một phần, chính Hoàng Cầu xưa nay vốn là một con sâu rọu, trong lúc đi đường mấy ngày nay, phải buộc mồm buộc miệng, cũng muốn nhân dịp mà say sưa thỏa thích một đêm...

Kim-Hoa đêm nay vận bộ văn-phục màu thiên thanh, trước ngực gài một bông hoa bằng nhung lớn. Nếu không phải là một nhà nghề tinh mắt, nhận thấy mấy thứ đồ trang sức của Kim-Hoa toàn là thứ giả thì với dáng-diệu kiêu-kỳ, lộng-lẫy, ai cũng phải ngờ rằng đó là một vị phu nhân cao-quý, sống cái đời vương giả tại những nơi đô thị lớn như Thượng Hải, Bắc-Kinh, tình-cờ du lịch qua chơi nơi thị trấn hẻo lánh này.

Có một điều không ai ngờ tới là trên mình Kim-Hoa có giữ một bảo vật đáng giá hàng triệu đồng. Đó là viên ngọc Cửu-Khiếu-Châu, gài giấu ngay ở giữa đóa hồng lớn làm bằng nhung đỏ thắm.

Bọn Hoàng Cầu đã nghĩ ra cách giấu hạt châu ấy, sau khi bàn tán kỹ lưỡng, vì bộ văn phục của Kim Hoa không thể nào chịu được một chiếc túi da lưng lửng ở ngay trước ngực... Vào trong dạ hội, bọn Hoàng Cầu được mọi người hết sức chú ý. Ai ai cũng sì sào chỉ trỏ và người biết bảo người không rằng đó là vợ chồng nhà đại phú thương Trần Tế Lâm đi cùng nhà bác học nổi danh Phú-Vân Đường...

Không cần phải nói, chúng ta cũng đã biết vợ chồng nhà đại phú thương ấy chỉ là Hoàng Cầu và Kim Hoa, còn vị bác sĩ có vẻ nghiêm nghị và đạo học cao thâm kia chỉ là tên đại bợm A-Nhị. Hoàng Cầu lúc này được dịp tha hồ mà uống cạn hết cốc này đến cốc khác, vui lòng nhận hết thấy những cốc lớn, cốc bé của bất cứ ai nâng mời và chúc tụng mình.

Kim Hoa tuy mới uống có hai chén rượu nhỏ, nhưng hai má cũng đã ửng hồng. Nàng không mấy khi được ăn vận sang như vậy, nhất là từ thừa lợt lòng, chưa hề được lộng lẫy trong đám đông như một bà hoàng, có hàng trăm cặp mắt chăm-chú nhìn mình... Nàng lại còn

say sưa hơn nữa, khi thấy ở phía xa, có một thiếu-niên ăn vận rất lịch-sự, ngồi riêng biệt một bàn và nhìn Kim-Hoa không chớp, tưởng chừng như đã bị thu mất hồn rồi.

A-Nhị thì không chịu bỏ một bài kèn nào mà không đứng dậy khiêu vũ. Mọi người ngạc nhiên và trầm trồ khen ngợi, khi thấy vị bác sĩ đáng kính trọng này, tưởng chừng ngoài những chồng sách dày và chiếc ống kính hiển vi thì không biết gì nữa, ai ngờ lại có đôi chân rất dẻo và khiêu vũ giỏi vô cùng... Chính vì thế mà có những thiếu nữ, tuổi hãy còn trẻ măng và rất xinh đẹp cũng đón đợi nhảy với A Nhị, cho đó là một điều lãnh diện vô cùng.

Khiêu vũ xong, mọi người nhập tiệc. Hoàng Cầu tuy đã say lắm, nhưng hãy còn nhớ đến A-Nhị, liếc mắt nhìn quanh rồi sẽ hỏi nhỏ Kim Hoa rằng :

- Bác sĩ Phú, không biết từ lúc này đi đâu mà bây giờ vắng mặt trên bàn tiệc thế ?

Kim-Hoa liếc nhìn, rồi mỉm cười, lảng lơ nghiêng về phía Hoàng Cầu mà bảo :

- Nhà bác học của chúng ta ý chừng thấy trong phòng khiêu vũ nóng bức quá, đã ra đi dạo một vòng ở ngoài

vườn rồi.

Rồi hạ thấp giọng hơn chút nữa, Kim-Hoa tiếp :

- Mà tôi xin cam đoan với anh rằng A-Nhị chẳng đi dạo một mình đâu, thế nào hấn cũng phải cặp theo một bông hoa biết nói.

Hoàng Cầu sẽ nhún vai, như có ý chê-trách cái tính không đứng đắn của A-Nhị. Nhưng một cốc rượu lớn của người ngồi đối diện nâng lên mời Hoàng Cầu đã làm cho hấn quên hấn A-Nhị đi rồi...

Một tên bồi bàn bung món ăn, chẳng biết lúng-túng thế nào mà trượt chân, đánh rơi chiếc khay bạc xuống đất, nước «sốt» bắn tung-tóe khắp nơi... Sợ bị giầy bắn vào bộ quần áo văn phục, Kim-Hoa vội-vàng nhảy tránh sang một bên, chạm phải một vị khách dự tiệc đứng ngay cạnh đó, làm cho người này không kịp đỡ, ngã sấp xuống, va đầu vào bàn một cái rất mạnh.

Người này, trong lúc bất thành-linh, vung tay để đỡ, đã chạm mạnh vào bông hoa nhưng gài trên ngực Kim-Hoa, và làm cho viên ngọc Cửu Khiếu-Châu giấu trong đó bị rơi xuống đất...

Kim Hoa sợ hãi toát mồ hôi, nhìn theo viên ngọc lấp-lánh lẩn lôn lốc qua mấy găm bàn... May thay, bọn

quan-khách lúc này phần nhiều đều chú ý vào người bị ngã, vết thương trúng đầu, choáng-váng ngất đi. Hoàng Cầu lúc này đã phải đứng lên và chạy đến bên cạnh người bị thương, cúi xuống cùng vài người khác. Có kẻ nói :

- Hay là chúng ta quay điện thoại mời bác sĩ đến ?

Hoàng Cầu vội vàng gạt đi :

- Không hề gì, vết thương nhẹ thôi... Đề ông ấy ngủi một tí dầu là tỉnh ngay !

Và Hoàng Cầu dùng hai cánh tay mạnh mẽ của mình ôm người bị thương nhấc bổng lên, nhẹ nhàng như ta ẵm đứa trẻ, và đưa sang phòng bên cạnh cứu chữa...

Trong khi ấy thì kim Hoa vẫn luống-cuống, chưa biết làm cách nào mà chạy theo cúi nhặt viên ngọc quý kia... Theo đà, viên ngọc lăn ra gần tới cuối bàn thì chạm vào chân người lịch sự mà Kim Hoa lúc nãy đã để ý. Người này thấy chạm chân, cúi xuống nhìn thì Kim-Hoa đã nhanh nhẹn bước lại gần :

- Xin lỗi ông, tôi đánh rơi viên ngọc.

Chàng thiếu niên cúi xuống, nhặt viên ngọc lên và chưa kịp nói năng gì, Kim-Hoa đã nhanh tay, cầm phát

lấy viên Cửu Khiếu-Châu, mỉm cười, tiếp luôn :

- Thực làm phiền ông quá !

Thiếu niên chỉ kịp từ-tạ một câu :

- Có gì đâu, thưa phu nhân...

Nhưng Kim Hoa đã nhanh tay bỏ viên ngọc vào trong túi, quay gót trở về chỗ cũ.

Trái tim nàng đập rất mạnh, chẳng khác gì một người trèo cao, bị hụt chân mà lại nắm vội lại được. Kim-Hoa tưởng rằng không bị ai để ý đến viên ngọc của mình, nhưng sự thực, nàng đã quên mất cặp mắt tò-mò của một người ngồi ở góc phòng... Người ấy, từ lúc nãy vẫn không hề nói năng hay hành động gì. Cứ trông cách ăn mặc thì người ta có thể ngờ đó là một người do tiệm ăn phái đến để trông nom, kiểm soát việc hầu bàn của các phó ky. Nhưng sự thực thì đó chính là người của nha liên phóng trong thị-trấn phái đến, phòng sự bất ngờ có thể xảy ra được.

Người này để ý hết sức từ lúc Kim Hoa đánh rơi viên ngọc và thái độ lạ kỳ của nàng khi tìm nhặt viên ngọc kia. Như ngàn ngại giây phút, người kia một lát mới lặng lẽ bước ra khỏi phòng tiệc.

Kim Hoa trở về chỗ ngồi, trái tim vẫn còn đập mạnh. Nhưng tới khi nhìn sang bên cạnh, thấy vắng bóng Hoàng Cầu, đột nhiên Kim Hoa lại lộ vẻ vui mừng... Không bỏ qua một phút, nàng lập tức nhặt lấy chiếc bánh mì để trên bàn, bẻ đôi, lấy ruột bánh nghiền nát trong tay. Chốc lát đã thành được một thứ bột mềm và dẻo.

Nhìn trước nhìn sau không thấy ai để ý, và Hoàng Cầu cũng như A-Nhị đều vắng mặt, Kim-Hoa vội vàng rút trong túi ra viên ngọc Cửu-Khiếu Châu và lấy chỗ bột dẻo kia in vào viên ngọc. Thế là trong chốc lát, Kim Hoa đã được một cái khuôn rập đúng hệt viên ngọc rồi. Cẩn thận, nàng cất chiếc khuôn này vào trong túi áo và lại gài giấu viên ngọc vào giữa đóa hoa nhưng trước ngực như cũ.

Một lát sau, Hoàng Cầu từ phòng bên bước sang, vui vẻ tuyên-bố cho mọi người biết rằng vị quý khách bị thương lúc này đã hồi tỉnh và chỉ còn thấy hơi đau; chỉ trong chốc lát, vị ấy lại có thể sang dự tiệc được như thường. Nhưng tới lúc Hoàng Cầu về ngồi cạnh Kim Hoa thì hần lại lộ vẻ tức giận, bảo rằng :

- Thực là tai hại nhé ! Thế có phải ai ai cũng chú ý đến chúng ta rồi không ? Ấy là may, chiếc bàn bằng gỗ mềm, chứ nếu bằng sắt thì có lẽ gây nên án mạng rồi,

và lẽ tất nhiên chúng ta lại phải ra làm chứng. Lúc ấy, liệu chúng ta có tránh khỏi cặp mắt tò mò của thám tử hay không ?

Kim-Hoa, nếu phải lúc khác thì đã cự lại Hoàng Cầu. Nhưng bây giờ, nàng chỉ mỉm cười, bảo Hoàng Cầu rằng :

- Kể ra chỉ tại tên phở-ky vô ý... Mà cũng tại anh một phần. Ai bảo anh cứ tì-tì nốc hết chén này, chén khác, không để ý đề phòng gì hết !...

Hoàng Cầu cau mặt bảo :

- Thôi, im cái miệng đi ! Cô ả cứ thích diện cơ, văn phục với chẳng văn-phục !...

Nhưng Hoàng Cầu bỗng phải đổi giọng, tươi cười, âu yếm hỏi Kim Hoa rằng :

- Thế nào, mình không bị xúc động lắm chứ ?

Hoàng Cầu phải bắt buộc thay đổi thái-độ như vậy là vì lúc này có thằng bé con tiến đến trước mặt cặp vợ chồng giả. Nó lễ phép cúi chào, rồi thưa rằng :

- Xin ngài tha lỗi, có người ở điện thoại tên là Lâm Nhị, muốn hỏi ngài có chút việc cần...

Hoàng Cầu gật đầu, đứng dậy. Lâm Nhị, Hoàng Cầu biết đích là A-Nhị, nhưng chẳng hay lúc này hấn ở đâu mà lại phải dùng điện thoại gọi mình ?...

Kim Hoa cũng thất sắc, nhưng phải cố hết sức trấn tĩnh để ngồi lại bàn tiệc, trong khi Hoàng Cầu tới buồng điện thoại. Nàng bồn chồn hết sức, vì biết chắc thế nào cũng có sự chẳng lành...

Mà Kim-Hoa đoán quả không sai. Hoàng-Cầu vừa cầm ống nghe, xưng tên thì đã nghe thấy tiếng A-Nhị ở đầu dây đằng kia bảo :

- Nguy to rồi !... Anh và chị Kim Hoa lập tức phải kiếm cớ ra khỏi phòng tiệc ngay, đừng chậm một phút nào ! Tôi hiện ở trong tiệm cà-phê cách đây có 30 thước, xe hơi tôi đã đánh ra ở đây rồi !

Một Cuộc Đồi-Chác Bất Kỳ

Hoàng Cầu trở về bàn tiệc, không giữ nổi vẻ điềm tĩnh trước kia. Kim Hoa hỏi :

- Có chuyện gì thế, mình ?

Hoàng Cầu vội bịa ngay ra một chuyện :

- Có điện thoại nói mẫu thân mình mệt nặng. Người bị trúng phong...

- Chết chưa ! Làm sao bây giờ ?

Hoàng Cầu tỏ vẻ lo lắng :

- Mình hãy ra hỏi lại xem có cần phải về ngay không? Thực là không ngờ !

Kim Hoa đã đứng dậy theo Hoàng Cầu đến phòng điện thoại, không kịp nghe những lời ân cần hỏi thăm của mấy vị khách quý ngồi bên cạnh mình nữa. Một lát sau, Kim Hoa lại nho nhỏ hỏi :

- Chuyện gì thế anh Hoàng Cầu ?

- Cũng không rõ nữa, nhưng A-Nhị bảo chúng ta phải đi ngay ! Thôi, đừng hỏi nhiều nữa, hãy ra khỏi đây đã !

Kim Hoa không dám nói gì nữa, lóu-díu theo Hoàng Cầu ra khỏi phòng tiệc, rồi đi thẳng qua vườn, ra lối cửa ngách.

Còn cách cửa chừng 10 bước, Hoàng-Cầu chợt thấy một tên nhà phổ ky từ sau một bụi cây bước ra chặn lại, miệng nói :

- Xin ngài hãy dừng chân...

Chẳng đề cho tên phổ-ky nói hết câu, Hoàng Cầu đã nhanh như cắt, nắm chặt bàn tay, cho hấn một quyền trúng cằm, ngã lảo bát tỉnh, không kêu được một tiếng. Và Hoàng Cầu kéo tay Kim-Hoa cùng chạy ra khỏi cửa, theo lời A-Nhị dặn, chạy về phía tiệm cà phê... Chiếc xe hơi đã đỗ ở đó. Hoàng Cầu và Kim-Hoa vừa tới nơi đã thấy cửa xe vụt mở và tiếng A-Nhị gọi :

- Lên mau !

Thế là Hoàng Cầu và Kim Hoa vừa bước kịp lên xe, A-Nhị đã vặn lái cho xe chạy phóng theo lối ra khỏi thành phố...

Xe mở hết tốc lực, chạy được chừng non một giờ, A-Nhị mới bắt đầu cho xe chạy từ từ và quay hỏi bọn Hoàng Cầu rằng :

- Tôi chịu cho các người thôi. Cứ thế thì có bận chết lây cả nút ! Ông với bà làm trò trống gì ở trong ấy mà đến nổi lộ tung tích thế ?

Hoàng Cầu kể vắn tắt việc xảy ra ở trong bàn tiệc vừa rồi cho A Nhị nghe, rồi tiếp :

- Chung quy chỉ tại cái con mụ này thôi. Nếu nó không sợ bản bộ văn-phục thì đã chẳng làm cho cái thằng cha lật đật kia ngã một cái suýt chết, và cũng chẳng đến nỗi bị mọi người chú ý đến mình !

Hoàng Cầu lại hỏi tiếp ngay :

- Nhưng chú mày làm thế nào mà lại biết có nguy biến thế ?

A-Nhị gật gù :

- Thôi, từ rày các người đừng có chê ta là vô tích sự nữa nhé ! Để ta kể chuyện cho mà nghe... Lúc ấy, lão Nhị này đương mãi cùng một cô em nói chuyện trời mây, sông núi, thề thốt đủ điều, thì chợt nghe thấy có tiếng người dặn bọn phở ky ở sau một bụi rậm rằng : «Các anh phải cẩn thận nhé, hãy chia nhau ra mà đứng chặn các lối ra vào... Ta phải về sở trình với quan Chánh và lấy thêm người đến đây... Chắc chúng vô-tình, không biết gì đâu... Nhưng nếu vạn nhất chúng thấy động mà

muốn tìm cách tẩu thoát thì các anh phải liệu mà giữ hai vợ chồng nó lại nhé ! Ta chỉ đi chừng năm phút là trở về ngay thôi»...

Ngừng lại một lát, A-Nhị tiếp :

- Ta biết ngay là hai ông bà nghiệp-chủ ở trong đó bị lộ tông tích rồi nên lập tức ra khỏi vườn, vào tiệm cà phê cạnh đó gọi điện thoại cho Hoàng Cầu biết và đỗ xe hơi sẵn sàng chờ đợi...

Kim-Hoa vui vẻ bảo :

- Bây giờ thì tôi xin thành thực khen A Nhị quả là nhanh trí khôn...

Hoàng Cầu cau mặt, bảo :

- Thôi, đừng có khen nhau nữa mà làm cho ta thêm tức giận. Chẳng qua chỉ tại hai người mà sinh ra chuyện này...

A-Nhị ngạc-nhiên, hỏi lại :

- Hoàng Cầu nói lạ ! Anh đã không cảm ơn tôi, lại còn ra điều trách móc thì thực là vô lý !

Hoàng Cầu cười nhạt :

- Phải, anh muốn tôi cảm ơn ư ? Sao mà dễ thế ? Anh không nhớ rằng chính vì anh và mẹ Kim Hoa nhất định đòi đi, ta mới bằng lòng đến dự buổi dạ hội này chứ ? Nếu nghe ta, không đến thì có phải bây giờ chúng ta đã thanh danh ở tại một thị trấn khác, không phải lo sợ điều gì hết !

Kim-Hoa sẽ bĩu môi, rồi bảo Hoàng Cầu :

- Anh đừng có được thể nói nhiều... Anh bảo không muốn đến dự dạ hội, vậy có lẽ trong bữa tiệc, anh cũng không thèm uống một cốc rượu nào đấy nhỉ ?... Bây giờ tôi mới nhớ ra, chẳng qua chính tại anh uống nhiều rượu quá, say sưa không giữ-gìn ý tứ nữa nên mọi người mới để ý nghi ngờ... Lại anh A-Nhị nữa ! Ai lại đường đường là một vị bác-học đạo đức mà lại thấy người đàn bà đẹp nào cũng như qua thấy gà con...

Hoàng Cầu giảng hòa, bảo :

- Thôi, bây giờ sự đã lỡ rồi, cãi nhau cũng là vô ích!... Chúng ta phải bàn định nên làm gì bây giờ mới được !

A-Nhị nói :

- Lẽ tất nhiên là phải vượt qua nội đêm nay vài ba thị trấn. Sau đó, muốn làm gì hãy hay.

Hoàng Cầu nhìn về phía trước mặt, rồi nói :

- Quái, con đường này không hiểu rằng đi đâu ? Tôi đã để ý nhìn mãi mà không hề thấy có biển chỉ đường gì cả !

Kim-Hoa cũng cúi đầu ra ngoài cửa xe, tìm quanh quẩn :

- Trời tối mù mịt thế này thì biết nhận xét đường lối thế nào được. Hay là ta cứ cho xe chạy thẳng, rồi đến đâu hay đó ?

Hoàng-Cầu lắc đầu :

- Chạy bừa như thế nguy hiểm lắm, không được ! Trong túi tôi có địa-đồ đây, nhưng ít nhất cũng phải biết đây là đâu thì mới biết phương hướng mà dò tìm được chứ !

Lúc này, A-Nhị đã cho xe chạy từ. từ, rồi đỗ lại trước một quán nước, ngó đầu ra cửa xe mà hỏi một người nông phu ngồi bên chiếc cây rằng :

- Này bác kia, làm ơn bảo cho tôi biết, cứ thẳng phía này mà đi có phải là tới thị trấn Quảng-Phương chăng ?

Kim-Hoa ngạc nhiên hết sức, vì nàng biết thị trấn Quảng Phương chính là nơi vừa có dạ hội mà bọn này

đương cô lách cho xa... Nàng chưa kịp hỏi lại A-Nhị thì đã thấy người nông phu chỉ tay trả lời :

- Liệt vị đi qua mất rồi !... Thẳng đây là thị trấn Lưu-Dũng. Quảng Phương thì cách đây đã ngoài trăm cây số rồi !

A Nhị vờ làm bộ thờ dài, nói rằng :

- Trời bây giờ khuya rồi, nếu quay trở lại Quảng-Phương thì muộn quá, chẳng hay từ đây đến Lưu Dũng còn xa lắm không ?

Người nông phu lắc đầu :

- Cũng gần tới rồi. Chỉ còn cách chừng non ba chục cây số nữa, nhưng đường hơi khó đi một chút.

A-Nhị cảm ơn người nông phu, rồi cho xe phóng lên... Kim-Hoa lúc này mới hỏi :

- Tại sao lúc nãy anh lại hỏi vớ-vẩn trở ngược lại trấn Quảng Phương ?

A-Nhị nheo một mắt lại, rồi bảo Kim-Hoa rằng :

- Mụ này thực không hiểu biết một chút gì hết ! Ta hãy hỏi mụ rằng không đi như vậy thì nói thế nào ? Chẳng lẽ đi hỏi phía trước mặt đây là đâu ư ? Đòi thừa nhà ai

lại có những người du lịch định đi đâu cũng không rõ nữa !

Rồi A Nhị lại quay hỏi Hoàng Cầu, lúc này đương cầm cúi dò bản địa đồ :

- Bây giờ anh định thế nào ? Chúng ta có nên nghỉ lại trấn Lưu Dũng không ?

Hoàng Cầu ngẩng lên, bảo :

- Không Lưu-Dũng hãy còn gần Quảng Phương quá. Chúng ta phải đi thực xa, phòng có kẻ theo rồi... Cứ như ý tôi thì tốt hơn hết, chúng ta hãy đi suốt đêm nay, và cứ tốc lực này thì tới sáng, chúng ta có thể tới được trấn Hồng-Sa...

Móc túi xem đồng hồ, rồi Hoàng Cầu lại tiếp :

- Bây giờ, A-Nhị hãy chịu khó lái xe độ hai tiếng đồng hồ nữa, rồi để cho Kim Hoa lái thay một giờ, tiếp đó thì để tôi lái cho tới sáng.

Thế là suốt đêm rùng-xã, bọn Hoàng Cầu thay nhau mà lái xe. Thực là một đêm lo-lắng, mệt nhọc, bất cứ qua một thị trấn nào cũng lại phải một phen nơm nớp sợ-hãi, chỉ e rằng tự một đầu phố kia, bỗng nhiên xông ra một đội cảnh binh đón đường nã bắt !

May thay, cho tới sáng, bọn Hoàng Cầu không hề gặp sự gì trở ngại cả. Trời mới tờ mờ sáng, Hoàng Cầu đã thấy trước mặt thị trấn Hồng-Sa với những nóc chùa cong vút... Cho xe chạy chậm chậm lại, Hoàng Cầu lớn tiếng gọi Kim-Hoa và A-Nhị, hai người lúc này đang gục vào góc xe mà ngủ :

- Nào, có dậy cả hay không ? Trời sáng rồi ! Chẳng nhẽ vào trong thị trấn mà người nào người ấy lại cũng ngủ gà ngủ gật như thế kia à ?

Bọn A-Nhị, Kim Hoa cùng vuôn vai, ngáp dài, rồi thở mạnh :

- Mệt quá đi mất thôi ! Các đầu xương đều mỏi rù, phải qua một đêm như thế này nữa thì chết mất !

Hoàng Cầu mỉm cười, bảo :

- Có thể mới bỏ lúc diện bộ văn phục được mọi người chú ý, trăm trò khen ngợi và cái thú sánh vai khiêu vũ với các hoa khôi !

A Nhị nói lảng, bảo :

- Bây giờ trời còn sớm quá, vào thị trấn cũng bất tiện. Hay là chúng ta cho xe chạy thêm quãng nữa ?

Hoàng Cầu lắc đầu, bảo :

- Tôi đã nghĩ đến điều ấy trước chú rồi. Nhưng không thể được, vì sáng trong xe gần cạn rồi, không thể chạy qua được mười cây số nữa. Nghĩa là đằng nào cũng phải nghỉ lại thị trấn này, vừa để lấy thêm sáng, vừa để kiếm cái gì ăn cho tỉnh người lại đôi chút.

Kim-Hoa bảo :

- Tôi mệt lắm, không ăn gì được cả, chỉ được một cốc cà phê sữa thật đặc là đủ.

Hoàng Cầu vén tay áo xem đồng hồ, rồi bảo :

- Trời còn sớm quá, vậy chúng ta hãy đỗ xe ở lại nơi ngoại ô này, đợi cho thực sáng hẳn rồi hãy vào thị trấn, chứ vào ngay bây giờ, chưa có tiệm ăn nào mở cửa, mà chúng ta cũng bị họ nghi ngờ...

A-Nhị và Kim Hoa cùng khen là phải. Họ đều xuống xe, rồi đi tản bộ cho rãn xương cốt và thở hít chút ít không-khí mát nhẹ buổi sớm. Kim-Hoa nhìn tới bộ quần áo của mình lúc này, thấy thực là thảm hại, nhàu nát góm ghê !... Quay lại phía các đồng bạn, Kim Hoa thấy tình-cảnh cũng chẳng hơn gì mình : đầu tóc Hoàng Cầu và A-Nhị cùng rối bù, quần áo cũng sộc sếch, đâu có còn cái sang-trọng lịch sự hồi buổi tối nữa. Kim-Hoa

lại sức nhớ ban ngày ban mặt mà ba người cùng vận những bộ văn phục cả thì coi sao tiện. Khốn nhưng tình thế này, không thể nào làm khác được !

* * *

Trời đã sáng rõ, sửa sang tươm tươm lại quần áo và đầu tóc, bọn Hoàng Cầu mới cho xe chạy từ từ vào trong phố. Thấy một tiệm ăn đã mở, Hoàng Cầu lập tức cùng hai đồng bạn đỗ xe lại, bước vào. Thấy bọn phở ky tỏ vẻ ngạc nhiên, không ngờ rằng lại có những khách tới sớm như thế này, Hoàng Cầu vội vàng nói chặn, vờ bảo Kim Hoa và A-Nhị :

- Em cũng chết với hai bác thôi ! Ai lại rượu chè đã say như chết mà lại còn nhất định đi bừa. May mà đến được đây, có chỗ ăn uống nghỉ ngơi, chứ nếu không, phải đi một quãng đường xa nữa thì có lẽ em không còn thể lái xe được !

A-Nhị cũng vờ lên cái giọng lè nhè còn say rượu mà bảo :

- Đi thì đi, chứ sợ gì ! Làm tài trai, một khi đã uống rượu thì phải uống cho say, mà đã chơi thì phải chơi cho suốt tới sáng.

Hoàng Cầu cười, vỗ vai A-Nhị mà bảo :

- Vâng, thì bây giờ đã sáng rõ bạch-nhật chi trung rồi đây ạ. Thôi, xin rước ngài hãy dùng tạm mấy món điểm tâm, rồi để tôi đánh xe quay lại thay quần áo đã, rồi muốn đi chơi sẽ đi, chứ chẳng lẽ cứ vận nguyên văn-phục này mà đi khắp nơi nữa hay sao ?

A-Nhị gật đầu, bảo :

- Phải đó, thì để tôi ăn mấy quả trứng, uống một tách cà phê, rồi muốn đi đâu thì đi !

Nhưng Kim-Hoa lắc đầu, bảo :

- Tôi thì không đi đâu ngay bây giờ hết. Tôi hãy uống một cốc sữa, rồi lấy một phòng để nằm nghỉ ngơi đã. Sau đây vài ba giờ, các anh muốn dắt đi đâu, tôi mới có thể đi theo được.

Hoàng Cầu vẫy tay gọi phở ky lại, bảo lấy các món điểm tâm, rồi lại hỏi :

- Ở đây còn phòng hay không ?

Phở-ky gật đầu :

- Các quý-khách đến vừa may, vì sáng sớm, có mấy người giả buồng ra ga xe lửa chứ nếu không thì bây giờ

cũng không còn chỗ.

Đợi cho phổ-ky đi rồi, Hoàng Cầu mới bảo nhỏ hai đồng bạn :

- Thôi, thế cũng may, vậy thì chúng ta hãy nghỉ lại đây vài ba giờ đã, nghe ngóng tình hình thế nào, nếu yên thì chúng ta lại đợi chiều tối hãy khởi hành, như vậy kín đáo, chắc chắn hơn.

Nhưng việc xảy ra không làm cho bọn Hoàng Cầu thực hành được ý muốn. Một người trong tiệm lúc này đương lúi húi vặn máy vô tuyến điện, bỗng để ý tới một chỗ mà đài truyền thanh đương rao lớn : «Liệt vị nên chú ý. Đêm nay, tại trấn Quảng Phương vừa xảy ra một việc dị-kỳ... Một bọn gian đã dám cả gan tới dự...»

Kim Hoa và Hoàng Cầu đều thất sắc, vì họ đều biết đài truyền-thanh nào đó đương thông cáo đi khắp nơi cái tin bọn họ đã dự buổi dạ hội và bỏ trốn đi... Có lẽ viên phát ngôn còn nói rõ cả vụ viên Cửu Khiếu Châu bị lấy trộm và việc các thám tử đương lùng bắt cùng chỉ rõ hình dung, diện mạo của bọn đương đi trốn. Nếu lúc này, trước mặt Kim Hoa và Hoàng Cầu có một hố sâu đào dưới đất thì hai người đã chui xuống rồi. May thay, giữa cơn nguy cấp thì A Nhị đã nhanh trí khôn, nghĩ cách cứu gỡ. Vẫn cái giọng lè nhè chưa hết say

ruợu. A-Nhị bô bô cười nói, làm át hẳn tiếng viên phát ngôn của đài truyền thanh đi... Kim Hoa và Hoàng Cầu mỗi người một câu, tìm cách giảng giải và lại càng làm cho A-Nhị lớn tiếng cãi lộn... Và một lát sau, A-Nhị lại khảnh khách cười lớn, đứng dậy vỗ vai Hoàng Cầu, rồi lại tới trước mặt từng người phổ ky phân trần cái lý nhẽ say búr của mình. Tiếng A-Nhị đã to, những câu nói của hắn lại rất ngờ nghệch, buồn cười, nên chẳng mấy chốc mà hết thấy mọi người chung quanh đều cười vang lên như sấm.

Tiếng viên phát ngôn của đài truyền thanh kia, vì thế mà bị át đi hẳn, cho tới lúc nghe thấy đài đó đã bắt đầu truyền đi các bản âm nhạc, A Nhị mới chịu thôi... Nhìn Hoàng Cầu liếc mắt ra phía ngoài đường A Nhị biết ý bảo :

- Thôi, ai ở đây thì ở, tôi phải đi mới được ! Thực thế, say rồi thì phải ra ngắm cảnh trời đất, chứ lại chúi vào trong phòng mà nằm thì còn ra lý nhẽ gì nữa !

Vừa nói, A-Nhị vừa giơ hai tay nắm Hoàng Cầu và Kim Hoa, cùng héo ra ngoài. Hoàng Cầu chỉ kịp ném lại cho phổ ky một tờ giấy lớn thừa tiền trả chỗ mấy cốc cà phê, sữa và trứng kia... Hoàng Cầu ngoái lại bảo :

- Thôi, còn thừa bao nhiêu, đãi các bác hết !

Bọn phở ky thấy ba người khách lạ hào phóng quá, không nghĩ gì đến những cử chỉ điên cuồng và những bộ áo nhàu nát nữa, thấy đều cúi rạp mà chào, bộ-điều thực là lễ phép.

Đợi cho A-Nhị và Kim Hoa đã lên xe rồi. Hoàng Cầu mới lập tức lái xe ra khỏi thành phố. A-Nhị thở dài mà bảo

- Lúc này, tôi tuy đóng vai say mà sự thực, mồ hôi cứ toát ra ở xương sống lưng, tưởng có thể ngất đi được.

Hoàng Cầu cũng chép miệng bảo :

- Cứ tình thế này thì không khéo mà chúng mình khó thoát lưới pháp luật được ! Tôi chắc thế nào xe các thám tử lúc này cũng đã lên đường và theo rồi bọn ta...

Hoàng Cầu nói có lẽ đúng. Đã vài lần, bọn Hoàng Cầu thấy những người ở vệ đường khi xe vụt qua, đều chú-ý nhìn ngắm, rồi chỉ trỏ, chuyện trò, như có ý muốn bàn tán gì vậy.

A-Nhị quay bảo đồng bạn rằng :

- Nếu tôi đoán không lầm thì có lẽ đài phát thanh nọ đã loan báo cho ai nấy đều biết tung tích của chúng mình rồi... Mà họ theo rồi mình cũng không khó lắm,

nhất là vì chiếc xe hơi của chúng mình, họ đã biết được rồi.

Kim Hoa bàn :

- Hay là chúng ta ngừng lại ở một nơi nào để kịp cho anh Hoàng Cầu sơn lại xe và kẻ lại số...

Hoàng Cầu lắc đầu :

- Việc kẻ lại số xe thì dễ dàng lắm, không có gì là khó khăn cả. Nhưng việc sơn tất cả xe lại thì hơi khó, công việc ấy nhanh lắm cũng mất non một ngày giờ, chúng ta biết dừng lại đâu cho không nguy hiểm ?

A-Nhị có vẻ suy nghĩ, một lát mới bảo :

- Nếu vậy thì có lẽ chúng ta chỉ còn độc một cách là bỏ xe, xuống đi bộ.

Mọi người cùng yên lặng. Cả ba lúc này trong bụng đều nghĩ :

- Và muốn cẩn thận thì mỗi người sẽ chia ra mà đi một đường.

Nhưng đây mới thực là khó : Mỗi người đi một đường, nhưng ai sẽ là người giữ viên ngọc quý kia ? Để Hoàng-Cầu, Kim-Hoa hay A-Nhị giữ, thấy đều không thể tin

được ! Hay là chôn giấu viên ngọc đỏ vào một hốc cây nào ? Điều này cũng không thể đem thực hành được nốt, vì lẽ cả ba sẽ có thể manh tâm vờ vắng mặt mấy giờ, rồi lại quay về mà lấy ngọc.

Nghĩa là cả ba vẫn phải đi sát liền nhau. Trước sự nguy hiểm, muốn rời nhau ra để trốn tránh cũng không được. Họ còn đương lúng túng, chưa biết tính cách gì ổn thỏa thì đột nhiên A-Nhị reo to mà bảo :

- Thôi được rồi, chúng ta sẽ đổi chiếc xe hơi lấy chiếc xe ngựa kia !

Hoàng Cầu và Kim Hoa cùng ngẩng lên nhìn chỗ A-Nhị trỏ, thấy bên vệ đường, trên một đám cỏ xanh, có buộc một con ngựa, ngay bên cạnh có một chiếc xe cũ, thành xe có treo một mảnh vải dài, có lẽ trước màu trắng, nhưng vì lâu ngày, bụi bám nhiều quá đã biến thành màu xám gio, hoen ố. Trên mảnh vải có viết một giòng chữ lớn : «Hồ-Nam mãi võ đoàn».

Hoàng Cầu biết đó là đoàn người thường sống giang hồ phiêu bạt, nay đây mai đó, mưu sinh bằng cách mãi võ, bán thuốc cao, và nếu khi cần tiền, lại gặp cơ hội thuận tiện, vắng vẻ thì rất có thể thành được những tên cướp đường nguy hiểm.

Hoàng Cầu đã thâm phục cái sáng kiến của A Nhị. Thực vậy, nay ba người biến thành bọn mãi võ Hồ Nam thì thực các thám-tử tài giỏi cũng không thể nào tìm ra tung tích được.

Ít nhất thì bọn Hoàng Cầu cũng có thể yên thân được một ít lâu, miễn qua được cơn nguy hiểm trước mắt, chứ còn sau đây thì sẽ liệu đến đâu, hay đấy.

Kim-Hoa nghe thấy A-Nhị nói vậy thì vui mừng lắm, vỗ tay reo :

- Nếu thế thì thích lắm nhỉ ! Luôn nầy ngày đêm, chúng ta phải thở hơi dầu sảng mãi, bây giờ ngồi xe ngựa mát mẻ, lại thú vị được ngắm phong cảnh mọi nơi...

Hoàng Cầu cau mặt, bảo :

- Thôi, mụ đừng có bàn những chuyện lôi thôi nữa. Mụ muốn ngắm phong cảnh thì xuống ngay xe mà đi bộ, hay là muốn được mát-mẻ, thanh thoi ngồi nghỉ thì cứ việc đợi vào ngồi khám lớn.

A-Nhị hỏi lại :

- Thế nào, anh Hoàng Cầu ưng thuận đời chứ ?

Hoàng Cầu gật đầu :

- Đồi được thì là sự hay nhất, nhưng biết làm cách nào mà điều đình với họ đồi cho mình bây giờ ?

A-Nhị gật gù, bảo :

- Cái đó thì anh không ngại cứ để mặc tôi. Trước hết, anh hãy đưa cho tôi 400 đồng đã.

A-Nhị, Trong Vai Thuyết Khách

Chiếc xe hơi đã dừng lại ở vệ đường, ngay cạnh chỗ chiếc xe ngựa của đoàn Hồ-Nam mãi võ.

A-Nhị chia chỗ 400 đồng mà Hoàng Cầu vừa đưa mình ra làm hai tập, một bỏ vào trong túi, còn một tập cầm ở trên tay, rồi mỉm cười, lẩm bầm :

- Cứ thử điều đình 200 xem sao, đỡ được đồng nào hay đồng ấy.

Và A-Nhị quay lại dặn hai người :

- Anh và chị đừng có ló ra ngoài xe nhé, kéo bọn kia lại hoảng sợ...

Hoàng Cầu gật đầu, đợi xem A-Nhị giở những trò trống gì ra...

A-Nhị sóc lại cổ áo, dặng hắng một tiếng, làm như một nhà hùng biện sửa soạn trước khi lên diễn đàn, rồi giơ cao tập giấy bạc, thông thả tiến đến phía chiếc xe ngựa...

Những cửa trong xe lúc này đều đóng kín-mít. Chỗ càng xe có một người vật bộ quần áo lam đã vá nhiều mảnh, trạc tuổi độ 40, râu tóc bờm sòm, đương ngồi phanh ngực mà lúi húi dùng cát đánh lại những đồ binh

khí bằng đồng cho thêm bóng...

A-Nhị thấy hần vẫn còn chưa hề đề ý đến mình, lại dặng hắng to lên một tiếng nữa, rồi cất cao giọng, gọi :

- Nào, có ai muốn được hai trăm bạc không nào !

Người áo lam giật mình, ngẩng lên... A-Nhị vui-vẻ bảo một cách vô cùng thân-mật :

- Có lời chào chú mình nhé ! Làm sao quần áo lại dể vá chẳng vá đụp hế kia ? Đây ta sẵn sàng mách chú một món bông...

Người kia nhìn A-Nhị một cách nghi ngờ, hình như không thể tin được giữa lúc đồng tiền khan hiếm, kiếm ăn chật vật như thế này, lại tự nhiên có kẻ đem tiền đến cho nên chỉ sẽ nhún vai rồi lại cúi xuống đánh đồng, không thềm nói nửa lời.

Nhưng A Nhị đã giơ cao tập giấy bạc mà tiếp :

- Không thực mà. Này, 200 đồng bạc đó mới nguyên, muốn có thực dễ dàng !... Nào, ai muốn 200 bạc !

Tiếng «rao hàng» của A-Nhị đã được người áo lam chú ý hơn, ngẩng đầu lên nhìn tập giấy bạc, và đã làm cho nhiều cửa sổ trong chiếc xe ngựa mở tung ra... Hoàng Cầu và Kim Hoa không ngờ rằng trong chiếc

xe chật hẹp ấy lại chồng chất được tới bằng ấy người... Ba chỗ cửa sổ, bọn Hoàng Cầu thấy ló ra ba cái đầu trẻ nhỏ, lóc nhóc từ 15 trở xuống, ngoài ra lại còn có một người đàn bà béo sụ, từ trong xe vừa bước ra đứng cạnh chồng...

Người đàn bà dụi mắt như bị chói ánh sáng, rồi nhanh nhẩu hỏi dồn :

- Đâu, đâu, 200 bạc đâu ?

A-Nhị giở tập giấy bạc, rồi lại giơ cao mà bảo :

- Đây, 200 tờ, không thiếu hơi một con số phu nhân muốn lấy chẳng ?

Rồi A-Nhị lại liên lâu tiếp theo một tràng dài :

- Phu nhân nghĩ thực chí lý thay, một người có nhan sắc chim sa, cá lặn (!) như phu-nhân, lẽ nào lại xứng với những bộ y-phục rách mướp kia... Vậy thì phu nhân cần phải may một chiếc xiêm hoa rực rỡ, lựa một chiếc áo lộng lẫy, huy-hoàng...

Nhưng người đàn-ông áo lam đã cất tiếng rề rề hỏi :

- Ông muốn nhờ chúng tôi việc gì ?

A Nhị lắc đầu :

- Không, ông không phải làm việc gì nguy hiểm cả... Ông chỉ cần phải làm một việc rất dễ dàng, lại có lợi nữa... Ấy là chưa kể hai trăm đồng bạc mặt !

Người đàn bà nheo cặp mắt, hỏi :

- Nhưng tiền không phải là giấy bạc giả đấy chứ ?

A-Nhị đứng thẳng người, rồi cúi đầu thi lễ một cách rất lịch sự, lắc đầu :

- Phu-nhân đừng nói thế mà phụ lòng tôi... 200 đồng này mà là giấy bạc giả thì còn trời đất nào nữa !

Và A-Nhị rút trong tập bạc ra năm tờ, trao cho người đàn bà mà tiếp :

- Đây, gọi là chút lễ tiên kiến, xin phu nhân nhận cho...

Người đàn bà cầm lấy năm đồng bạc, xem xét cẩn thận, rồi vui vẻ bảo chồng :

- Này, bố nó ạ, giấy thực hẳn hoi mà mới nguyên... Hay là bố nó thử xem lại xem...

Người đàn ông lâu nhàu, gạt tay vợ ra, hỏi lại A-Nhị :

- Nhưng ông muốn bảo chúng tôi gì mới được chứ ?

A-Nhị chỉ tay về phía chiếc xe hơi để ở vệ đường mà bảo :

- Giản dị lắm ! Ta muốn ông hãy lập tức cùng tất cả gia đình sang ngay chiếc xe hơi kia, rồi để lại cho chúng tôi chiếc xe ngựa cũ rích này, có thể thôi... Chúng tôi bằng lòng các cho ông hai trăm đồng nữa thêm ngoài...

Người đàn ông tỏ vẻ ngần ngại, lẩm bẩm :

- Tại sao lại đổi thế ?

A-Nhị tỏ vẻ nóng ruột, bảo :

- Ông bắt tất biết làm gì... Hay là ông ngại không biết lái xe hơi ?

Người đàn ông lắc đầu :

- Tôi lái xe được... Nhưng tự nhiên mà đổi thì...

A-Nhị gạt phắt ngay :

- Thì càng được lợi chứ sao ! Này nhé, để tôi tính ông nghe, chiếc xe nát này với con ngựa gầy kia, tất cả chỉ đáng được 100 đồng là thượng số, thế có phải

là tự nhiên ông được lợi 100 và lại đèo thêm cái xe hơi choáng lộn kia không ?

Người đàn-ông bữu môi :

- Chiếc xe hơi ấy, chắc cũng chẳng phải là của mua bán hủn hoi...

A-Nhị cau mặt :

- Tôi đã bảo ông không hỏi lời thôi kia mà... Ông hãy trả lời ngay, ông muốn đổi thế hay không ?

Người đàn bà chăm chú nhìn tập giấy bạc trong tay A-Nhị, rồi lại mân mê năm đồng trong tay mình, rồi nói:

- 200 đồng ít quá, con ngựa này trước đã mua mất 150 đồng rồi.

A-Nhị tỏ vẻ nóng ruột, bảo :

- Tôi vội lắm, không muốn chậm trễ một chút nào... Bà đã nói thế thì tôi cũng thuận các thêm một trăm nữa, vị chi là 300 đồng... Nào, có bằng lòng không ?...

Vừa nói, A Nhị vừa rút trong túi ra thêm một 100 tờ giấy bạc nữa, giơ cao lên. Hai vợ chồng người áo lam sì sào bàn tán. A-Nhị rút đồng hồ xem, bảo :

- Đây, tôi bằng lòng để ông bà bàn soạn trong hai phút, có thể nào trả lời ngay...

Người đàn ông, một lát, ngẩng đầu lên, bảo :

- Tôi tiếc chiếc xe quá, tôi phải thuê đóng tận Thiêm-Tây...

A-Nhị vẫn nhìn vào trong đồng hồ, gạt đi :

- Đừng nói chuyện dằng dai... đã qua mất 25 giây rồi đó...

Hai vợ chồng nhà kia lại cúi xuống bàn tán, trong khi A-Nhị chốc chốc lại xướng lên :

- Qua mất 40 giây rồi !

- Qua mất đúng một phút, thế là chỉ còn một phút nữa thôi đấy...

Người đàn bà bỗng lên tiếng :

- Nghĩa là thế này : Chúng tôi bằng lòng, nhưng ông phải trả đúng 500 đồng.

A-Nhị lắc đầu :

Không, chỉ có 300 thôi ! Không hơn một xu nào nữa.

Người đàn ông lại nài :

- Thôi, thế 450 đồng vậy ! Thế cũng rẻ chán rồi, lại được việc cho các ông.

A-Nhị không trả lời, vẫn chăm chăm nhìn đồng hồ, xướng :

- Còn đúng nửa phút nữa !

Người đàn-bà lại nài :

- Ít nhất cũng phải 400 đồng.

A-Nhị vẫn không trả lời, chỉ xướng tiếp :

- Còn 35 giây nữa thôi.

Rồi lại tiếp :

- Còn đúng 20 giây nữa... 15 giây... 10 giây !

Trước tình thế cấp bách, hai vợ chồng nhà kia vội kêu lên :

- Chúng tôi bằng lòng rồi !... Thế tiền đâu ?

A Nhị bỏ đồng hồ vào túi, rồi bắc loa tay lên miệng, gọi bọn Hoàng Cầu :

- Nào, anh Hoàng ! Xuống cả đây!...

Hoàng Cầu và Kim-Hoa cùng xuống xe, rồi chạy đến... A-Nhị cầm tập giấy bạc, đưa cho người áo lam mà bảo :

- Đây, ông đếm lại... Và bảo bà đưa chúng tôi những giấy tờ thông hành...

Người đàn bà lưỡng lự, tuy đã cầm tập giấy má nhàu nát, cái ghét trong tay mà vẫn còn như tiếc rẻ, không muốn đưa :

- Lúc này, ông không nói mua những giấy má này...

A Nhị lắc đầu, rồi gắt :

- Mụ hay lười-thôi quá. Nào, có đưa ngay đây không, rồi người ta cho thêm 50 đồng nữa, mau lên !

Mụ kia lập tức theo lời và hí hửng đếm đi đếm lại 50 tờ giấy bạc mà A-Nhị vừa trao cho... Trong khi ấy, Hoàng-Cầu và Kim Hoa đã trèo vào trong xe, xem xét. Thực là khó mà tả hết được cái cảnh hỗn độn, bừa bãi, bàn thủ ở bên trong xe... Chỗ nào cũng bụi bặm, rác rưởi, mốc mác góm-ghê.

Bọn trẻ nhỏ thấy có người lạ vào, ủa chạy ra cửa xe. Trong khi một người đàn bà đã già ho sù sụ, nằm trong một xó cũng tung chăn ngồi nhòm dậy...

Kim Hoa lùi bước, hỏi :

Lại còn ai thế này ?

Bọn trẻ nhỏ nhao nhao, tranh nhau nói :

- Bà đấy.

- Con mèo già đấy.

- Vợ ông Bành-Tổ đấy.

Hoàng Cầu lắc đầu, thở dài... Cứ thấy bọn nhãi quen miệng nhắc lại những danh-từ mà đôi vợ chồng bất hiếu kia thường dùng để gọi mẹ, Hoàng Cầu cũng đã có thể biết được cách sống của gia-đình này lục đục, lộn xộn như thế nào rồi.

A-Nhị sợ rằng càng lâu-lai, càng khó việc cho mình, lên tiếng giục :

- Đếm xong liền rồi thì dọn nhà cửa, quần áo đi thôi chứ ! Nhanh lên !... Này nhé, ta bằng lòng thưởng cho tất cả nhà 25 đồng nữa, nếu lên xe hơi chong chóng và lại thưởng riêng 25 đồng cho ai nhảy được lên xe hơi trước nhất. Lệnh này vừa mới truyền ra, rất cả mọi người cùng ùa cả vào trong xe ngựa, rồi kẻ ôm chần, người ôm quần áo lóc-nhóc kéo sang chiếc xe hơi... cố hết sức nhanh để lấy món tiền thưởng kia. Rồi sau khi

đã nhận số tiền, gia đình bọn mãi võ Hồ Nam vội vàng cho xe hơi phóng nhanh về phía đường xa, hình như chỉ sợ A-Nhị nghĩ lại, tiếc tiền không đổi nữa.

Hoàng Cầu cầm lấy tập giấy tờ của bọn mãi võ giờ xem, rồi nói rằng :

- Nào, thử xem chúng ta là ai, tên họ là gì nào ?

Rồi Hoàng Cầu đọc : Tà A-Thanh, vợ là Lưu-thị-Xương, mẹ vợ là Lưu đại-nương, còn các con là Tà-A-Phước, Tà Kim Ngọc, Tà...

Hoàng Cầu ngừng đọc, cười mà bảo :

- Thôi, bây giờ lũ nhãi con không còn nữa thì chúng ta không cần biết đến. Ai hỏi ta sẽ liệu nói, bảo đưa thì chết sài, đưa thì lạc, là xong...

Kim-Hoa hỏi :

- Thế anh Hoàng Cầu sẽ đóng vai Tà A-Thanh ư ?

Hoàng Cầu phưỡn ngực, gật đầu :

- Cái đó là lẽ có nhiên rồi !

A-Nhị sẽ nhún vai, rồi mỉm cười, hỏi Hoàng Cầu :

- Nhưng trước hết, cần phải biết anh có nói được tiếng Hồ Nam không đã ?

Hoàng Cầu ngẩn người, không biết trả lời làm sao thì A-Nhị đã tiếp :

- Tiếng Hồ Nam không nói được, vậy thì anh đóng giả vai người Hồ-Nam làm sao ?

Ngừng lại một lát, A-Nhị lại tiếp :

- Nghĩa là việc này, phải để tôi cắt đặt từ đầu tới cuối mới được. Tôi sẽ là Tạ-A-Thanh, Kim Hoa sẽ là Lưu thị Xương...

Kim Hoa hỏi :

- Thế còn anh Hoàng Cầu ?...

A-Nhị quả quyết bảo :

- Hoàng Cầu phải đóng vai Lưu đại nương !

Hoàng Cầu trợn mắt, hỏi lại :

- Ta mà đóng vai Lưu đại nương, cái mụ già béo phì, nằm rên hừ hừ như mắc bệnh ngã nước ấy à ?

A Nhị cố nhin cười, gật đầu :

- Thì anh thử nghĩ xem, anh còn đóng vai gì được nữa ? Kim Hoa tuy còn hơi trẻ quá song được cái tiếng Hồ Nam cũng nói được kha khá. Anh đóng vai Lưu đại nương cũng không khó khăn gì lắm, chỉ cần cạo lông mày đánh một ít phấn, thoa một lượt môi son... Vả lại tóc anh có thể lấy khăn trùm kín đi, cả người cũng giấu trong chăn, mà nếu có ai hỏi han gì, cứ vờ rên lên rầm rĩ là được rồi !

Hoàng Cầu không biết cãi lại làm sao, chỉ tỏ vẻ hoài nghi, bảo :

- Nghe anh nói thì có vẻ dễ dàng lắm nhỉ !

A-Nhị vỗ ngực, bảo :

- Miễn là anh cứ theo đúng lời tôi dặn, còn thì mặc-kệ tôi xử trí. Tôi sẽ xin chịu hoàn toàn trách-nhiệm.

Hoàng Cầu không làm sao được, đành phải hỏi :

- Vậy thì ngay bây giờ, tôi bằng lòng để anh sai khiến, nhưng anh bảo làm gì mới được chứ ?

A-Nhị nhìn quanh một lượt rồi chỉ tay, bảo :

- Tôi xem chừng chiếc xe kia bừa bộn, bẩn thỉu lắm, vậy trước hết, chúng ta phải làm cái việc khai công tẩy ố đã... Đây, tôi giao cho chị Kim-Hoa việc thu xếp những quần áo còn lại trong xe, tôi đảm đương các thứ khác, còn anh Hoàng Cầu thì đi kiếm nước về cọ rửa.

Con Bé Say-Phá

Những mệnh lệnh của A-Nhị được Kim-Hoa và Hoàng Cầu nghe theo răm rắp. Nhờ có sức khỏe, Hoàng Cầu kín nước ở một chiếc giếng gần đó về rất nhanh, trong khi Kim Hoa và A-Nhị bắt đầu kiểm điểm xem trong xe ngựa các vật dụng của gánh mãi-võ Hồ Nam có những gì.

Một thứ mà hai người thấy nhiều hơn hết là rệp ! Thực là «thiên-ức vạn tải» như lời A-Nhị tuyên bố khi giở chiếc nệm cỏ mà mục già ồm lúc nãy nằm. Hấn cười mà bảo Kim Hoa rằng :

- Thằng cha Hoàng Cầu béo lắm, để tôi cho bọn rệp này hút bớt máu của hắn ra thì hắn mới đỡ bằng phẳng được.

Nhưng Kim-Hoa hồng giã nảy lên, khi rút trong xe ra một bó quần áo cũ, có cả một ổ chuột con mới đẻ, đỏ hỏn, chưa mở mắt.

Vứt chiếc bọc ra phía xa, Kim-Hoa kêu thét :

- Thôi, chết thì chết, chứ tôi xin chịu, không dám ở trong xe này đâu.

A-Nhị cố nhin cười, bảo :

- Chính vì thế cho nên tôi mới bảo phải tẩy uế chiếc xe này trước khi chúng ta muốn ở, dù là tạm bợ trong ít ngày. Thôi, chị Kim-Hoa ạ, chị hãy nên chịu khó trong ít lâu. Rồi đây, bản được bảo-vật kia rồi, chị tha hồ mà đệm gấm, màn là, sung sướng.

A-Nhị vừa nói đến đây, bỗng giật mình nghe thấy ngay phía trên đầu mình có một tiếng ngáp dài rất lớn. Kim-Hoa cũng vội-vàng ngẩng lên nhìn, lúc ấy mới biết phía trên xe lại còn treo một tấm gỗ mỏng, mà trên đó có một con bé nằm... quần trong một tấm chăn dạ màu xám. Con bé trong loắt choắt, nhưng mặt già kênh, tuổi vào khoảng 13, 14 trở lại. Nó giơ hai tay lên gỡ bộ tóc bờm sòm bù rối, rồi vươn vai trở cặp mắt đầy dử nhìn bọn Kim Hoa, nửa như ngạc nhiên, nửa như giận dữ.

A-Nhị bị chột sợ hãi, cúi kính quát bảo con bé :

- Con ranh trời đánh kia, mi làm gì ở trên ấy ?

Con bé bĩu môi, bảo :

- Gớm, cái nhà bác này, ăn nói sao mà cục cằn quá thế! Nhà bác lại ngu lắm nữa, người ta ngủ lại không biết hay sao mà còn phải hỏi ?

Rồi nó lại trừng rợn quát :

- Nhưng các người vào trong «nhà của người ta» làm gì cơ chứ ? Định ăn cắp phải không ?

A-Nhị trừng mắt, bảo :

- Con nhãi đừng hỗn mà ta đánh cho tan xác ! Chiếc xe ngựa này, bố mẹ mi đã bán lại cho ta rồi, vậy thì tại sao mi lại còn sót ở lại đây ?... Tất cả nhà mi đều đã lên một chiếc xe hơi, lái đi từ lâu rồi, vậy thì mi hãy liệu, hoặc đi theo tìm, hoặc muốn đi chết đâu thì chết !

Con bé gật gù, bảo :

- Ta biết ngay mà, cái đôi chuột già ấy thì chỉ mong đợi có dịp là khước bỏ ta mà thôi. Chính vì thế mà bán lại xe, chúng cũng không nhớ đánh thức ta dậy nữa.

Ngừng lại một lát như để nghĩ ngợi, nó đột nhiên cười khanh khách, bảo :

- Ta việc gì mà phải lo lắng ! Nhà ta đây thì ta cứ ở, không ai có quyền đuổi ta hết !

A-Nhị vén tay áo, giơ một quả đấm về phía con bé, rồi quát :

- Con trời đánh kia, có muốn sống thì xuống rồi đi ngay nơi khác... ! Ta không bằng lòng cho mi ở lại đây một phút nào nữa !

Con bé, lúc này đã vịn hai tay vào thành tấm phản, đánh đu người nhảy xuống, đứng trước mặt A-Nhị, rồi hỏi :

- Thế tôi lại cứ nhất định ở đây thì nhà bác làm gì nổi?

A-Nhị nổi xung, hai mắt đỏ ngầu, giơ tay định nắm lấy cổ con bé, miệng quát :

- À con này giỏi ! Đã thế thì ta hãy ném ngay mi ra khỏi chiếc xe này ngay bây giờ !

Con bé không hề lộ chút sợ hãi, đứng thẳng trước mặt A-Nhị mà bảo :

- Nếu thế thì ngay bây giờ, ta chạy đi báo cho các nhà chức sự biết bọn người có mang theo một bảo vật...

A-Nhị sợ hãi, vội vàng lấy tay bịt miệng con bé, miệng luống cuống bảo :

- Thôi, mi đừng có nói lớn mà sinh ra rắc rối nhiều điều...

Kim Hoa cũng vờ kéo con bé lại gần mình, vuốt ve mái tóc rối bù của nó mà bảo rằng :

- Anh không ngại, em nó ngoan ngoãn lắm đây... À, nhưng mà tên em là gì đã ?

Con bé vênh mặt lên, rồi bảo :

- Tôi thì nhiều tên lắm, nhưng người ta thường gọi nhất là Say-Phá.

Kim Hoa gật đầu :

- Ủ, Say-Phá, cái tên hay lắm ! Nhưng tại sao em lại ở trong xe này ?

Say-Phá trở mặt ra nhìn Kim Hoa, rồi bảo :

- Thì lúc này, tôi đã bảo đây là nhà mà lại !

Kim-Hoa mỉm cười, hỏi :

- Chị đã biết rồi. Nghĩa là Say-Phá là con của Tạ-A-Thanh, phải không ?

Say-Phá lắc đầu :

- Con cái gì thằng cha già ấy !... Không hiểu hấn đã thổi bùa mê tôi ở đâu đem về, rồi nhận làm con, và bắt làm việc đủ thứ. Hai vợ chồng con chuột già ấy ác lắm,

đánh tôi thâm tím cả mình mẩy và chửi luôn miệng...
Hồi sau đây, kiếm ăn không đủ, hẳn lại có ý muốn bỏ
tôi bơ vơ, những tôi nhất định theo...

Kim-Hoa gật đầu :

- Nếu vậy thì bây giờ, em ở đây với chúng ta... Nhà
này vẫn là nhà em và lẽ tất nhiên, chúng ta không đánh
mắng em đâu.

Ngay lúc này, Hoàng Cầu hai tay xách hai thùng
nước, khệ nệ bước vào, nghe thoáng câu sau cùng, cau
mặt gắt :

- Trời ơi, lại rước đầu được thêm cái «nợ» này nữa
thế ? Có «tổng khứ» nó đi ngay không ?

Con Say-Phá trông thấy mặt Hoàng Cầu, rũ lên cười,
rồi lấy hai tay banh mồm, kéo mắt làm «ngáo-ốp», dọa
lại Hoàng Cầu, miệng kêu lớn :

- Ê... ê... Lợn ỉ ! Lợn ỉ !

Hoàng Cầu tức tối, hùng hổ toan sấn đến nắm lấy con
bé đánh, nhưng Kim Hoa đã đứng chắn ngang, cản lại :

- Không, anh không được đánh nó, em gái tôi đây...

Và Kim-Hoa lại giục Say-Phá :

Thôi, Say-Phá hãy ra suối mà gội đầu và tắm rửa đi đã, rồi về đây mà ăn cơm, chúng ta cũng sắp thôi bây giờ.

Thấy Say-Phá còn ngần ngại, Kim Hoa đã tiếp :

- En không sợ, em cứ ở đây với chị... Có phải không, A Nhị nhỉ, chúng ta sẽ nuôi Say-Phá, rồi sắm cho nó mấy bộ quần áo mới.

A Nhị miễn cưỡng gật đầu :

- Ờ... ờ, phải đấy !

Con bé đã chạy đi rồi, Hoàng Cầu mới dám mạnh tay vào thành xe mà quát :

- Tôi không hiểu các người định làm gì kia đấy ! Cứ nguyên ba đứa chúng mình cũng đã đủ vương váu, bận bịu nhau rồi, bây giờ lại đeo thêm một con nhãi nữa thì có chết không ?

Kim Hoa cau mặt, bảo :

- Anh chưa rõ đầu đuôi câu chuyện này thế nào, đã cứ hung hăng nói bừa... Để tôi kể vắn tắt anh nghe : Con Say-Phá đã mong manh biết chuyện chúng ta...

Hoàng Cầu không tin, hỏi :

- Nó biết chuyện gì ?

- Chuyện chúng ta đang muốn đi bán viên ngọc quý...

- Tại sao nó biết ?

Kim Hoa chỉ tay lên nóc xe mà bảo :

- Lúc nãy, nó nằm ở trên này, tôi và A Nhị không biết nên mới nói chuyện, thành ra nó nghe thấy..

Hoàng Cầu cau mặt, trách :

- Ta biết ngay mà, chỉ tại bọn đại-dột này gây nên chuyện...

A-Nhị trợn mắt, bảo :

- Thôi đi anh ! Dù nó không biết chuyện gì, nhưng nay chúng ta đánh đuổi nó đi, nó cứ đi khai với các nhà chuyên-trách về việc bán đổi chiếc xe, có phải là chúng ta cũng bị nguy rồi không ?

Kim Hoa cũng nói thêm :

- Lại còn điều này nữa, trong giấy tờ có ghi nhiều con Tà A-Thanh, nay chúng ta không còn một đứa nào cả,

cũng rất dễ bị nghi ngờ. Nay tự nhiên lại có một đứa «chính-tông», chẳng hay lắm ư ?

Hoàng Cầu hiểu ra lẽ, gật gù bảo :

- Kim Hoa nói phải đó, thế mà tôi không nghĩ ra...

Lúc này, A-Nhị mới lên giọng :

- Và có một điều tôi rất không bằng lòng với anh là việc này, tôi đã hoàn toàn chịu trách nhiệm, mọi cái đều do tôi sai-phải, định đoạt, anh chỉ biết vâng lời nghe theo thôi, vậy sao vẫn còn cứ làm ngang-trái nọ kia ?

Hoàng Cầu thấy giọng nói của A-Nhị, bật cười, bảo :

- Tôi trông anh oai lắm, nghiêm nghị chẳng khác gì một ông tướng ra quân... Tôi đã chịu rằng anh oai-quyền rồi, thế là đủ...

A-Nhị cũng cười, bảo :

- Anh biết điều như thế, có phải là hơn không. Thôi, bây giờ chúng ta hãy cọ rửa cho sạch-sẽ, rồi nhanh chóng thay đổi quần áo và liệu đi qua nơi khác ngay mới được.

Ai nấy đều nghe lời, và sau một giờ đồng-hồ hết sức làm lụng, chiếc xe ngựa của đoàn mãi-võ Hà-Nam mới

khá ngăn nắp, sạch sẽ được đôi chút. Soạn lại đám quần áo Kim Hoa thấy có sẵn sàng nhiều bộ y-phục, mũ mắng đề ra trò và những dụng cụ thường dùng trong khi diễn võ.

A-Nhị vui vẻ bảo Hoàng Cầu rằng :

- Tôi đã soạn cho anh mấy bộ quần áo mặc vừa vặn lắm, chỉ phải cái hơi ngắn, nhưng anh lúc nào cũng nằm thì không ai biết được.

Kim Hoa chợt nhớ, hỏi :

- Quái lạ, con bé Say-Phá không biết đi đâu mà từ lúc này đến giờ vẫn chưa về ?

Vừa nhắc đến con Say Phá, đã thấy tự dưng xa chạy lại, đầu tóc đã chải lại hăn hoi nên trong cũng xinh xắn, dễ coi. Nó ôm một bó củi chạy về, vừa thở vừa bảo :

- Đây, đủ củi để đun bữa cơm chiều rồi đây. Còn bữa sáng mai sẽ liệu lấy !

Kim-Hoa ngạc nhiên, hỏi :

- Củi này em lấy tiền đâu ra mà mua thế ?

Con bé Say-Phá trố cặp mắt ngạc nhiên nhìn Kim Hoa, rồi một lát sau mới lúng túng nói :

- Không, có tiền đâu mà mua, tôi đi xin được đây.

Bỗng mấy tiếng còi ô tô thét vang ở đằng xa... A-Nhị cau mày, rồi bỗng giục :

- Hoàng Cầu và Kim Hoa hãy vào cả trong xe đi... Say-Phá đứng ở đây với ta, và cấm không được nói năng bép xép gì đấy !

Rồi nhanh nhẹn, A Nhị cởi vội chiếc áo trên mình, vắt vào trong xe, còn quần thì cũng xắn lên cao tới gối, theo như điệu bộ của Tạ-A Thanh lúc trước, cũng ngồi xuống chỗ càng xe mà ngheu ngao vừa hát, vừa vờ mài dao quèn quẹt.

Say-Phá quả nhiên là một con bé tinh khôn... Nó không hỏi han gì về A-Nhị cả, chỉ ngoan ngoãn lại chỗ kê mấy hòn gạch mà lúi húi thổi lửa, dóm bếp, như sắp sửa nấu cơm vậy.

Những Nỗi Khó Khăn Bất Ngờ

A-Nhị cẩn thận đề phòng không phải là thừa. Chưa đầy ba phút sau, A-Nhị đã thấy hai chiếc xe hơi từ đằng xa vùn vút chạy đến. Lúc gần tới chỗ chiếc xe ngựa, cả hai chiếc xe hơi cùng hãm máy, rồi một người trên chiếc xe thứ nhất bước xuống, vẫy tay gọi A-Nhị, hỏi :

- Này bác kia, bác có thấy một chiếc xe hơi màu xanh lá mạ vừa chạy qua đây không ?

A Nhị ngừng tay mài dao, rồi dụi mắt, nhìn người mới tới, như lộ vẻ nghi ngờ, rồi hỏi lại :

- Ông hỏi làm gì mới được chứ ?

Người kia không trả lời, chỉ sẽ kéo mở một tà áo cho A-Nhị trông thấy cái dấu hiện của ban liên phóng gài ở bên trong. A-Nhị vờ đổi thái độ, lễ phép nói :

- Xin lỗi ngài... có lẽ ngài muốn hỏi thăm chiếc xe trong có ba người ngồi ?...

Viên thám tử nóng nảy gật đầu :

- Phải rồi, chúng đâu ? Nói nhanh lên.

A-Nhị chỉ tay về phía trước rồi bảo :

- Sáng nay, họ đến đây, đổ lại, hỏi mua gạo, nhưng nhà tôi bảo rằng : Gạo bây giờ đắt đỏ, chỗ này lại xa nhà cửa, khó mà mua được... Trong xe cũng có...

Viên thám tử sốt ruột, ngắt lời :

- Nói nhanh lên và vắn tắt thôi. Chúng hiện bây giờ ở đâu ?

A-Nhị và làm bộ ngu đần, chỉ tay vào phía trong xe, bảo :

- Ngài hỏi con vợ tôi ấy à ? Nó đang ở trong kia, xếp dọn hòm rương...

Tức mình, viên thám tử giậm mạnh chân, quát :

- Mi lười thôi lắm, hãy trả lời câu ta hỏi : Bọn ba người ngồi chiếc xe hiện giờ ở đâu rồi ?

A-Nhị ngạc nhiên, lắc đầu :

- Bẩm, điều ấy thì quả thực chúng cháu không biết.

Viên thám-tử sấn đến cạnh A-Nhị, sùng-sộ :

- À, tên này dễ muốn vào ngồi tù đây ! Mi có muốn tốt nói ngay không ?... Tại sao mi lại không biết ?

A-Nhị sợ hãi, chỉ tay :

- Họ đến đây, hỏi mua gạo không có, mua bánh cũng không có, sau mới vặn xe hơi đi về phía đằng kia... Như vậy thì tôi biết họ đi đâu sao được !

Viên thám tử thất vọng thở dài, rồi chạy trở về phía ô tô của mình, nói với người lái xe mấy câu, rồi cả hai xe cùng phóng thẳng về lối A-Nhị vừa chỉ.

Ngồi mài dao đợi chừng mười phút qua, A Nhị mới đứng dậy, vuốt vai, nói lớn :

- Thôi, các bác ở trong xe hãy ra ngoài này. Lũ chúng nó tha hồ mà hại ét-săng. Chứ còn bọn Hoàng Cầu thì đừng có hòng đuổi bắt được !

Hoàng Cầu và Kim-Hoa đều tỏ vẻ lo ngại, mồ hôi toát ra đầy người. Con Say-Phá lúc này cũng đã chạy đến cạnh, kéo tay A-Nhị mà khen :

- Anh vờ-vẫn khá lắm ! Đóng kịch được đấy, thực chẳng kém thằng chuột già một tý nào.

A Nhị bật buồn cười, tát nhẹ vào má con bé, rồi bảo :

- Nhãi con ranh lắm ! Nhưng thôi, hãy liệu cất dọn các thứ đi, vì chúng ta khởi hành bây giờ.

Hoàng Cầu biểu đồng tình, bảo :

- Phải đó, chứ cứ tình thế này thì tôi đoán chắc ở yên đây sẽ bị lộ tung tích mất !

Lúc này, Kim Hoa và Hoàng Cầu đã thay đổi mặc những quần áo cũ vá chằng vá đụp của bọn Tạ-A Thanh để lại. A-Nhị ngắm-nghía, rồi gật gù bảo :

- Các người cải trang được đấy, nhưng anh Hoàng Cầu, chốc nữa thế nào cũng phải đánh một ít phần, thoa một ít môi son, chứ không thì cái môi thâm sì kia của anh sẽ có khi làm chết cả bọn đấy !

Rồi A-Nhị cũng vào trong xe, thay đổi quần áo, lấy giấy tờ thông hành, dặn dò một lượt tên tuổi mọi người cùng các câu khai khi có cảnh binh hỏi đến.

Và nửa giờ sau, bọn giả danh mãi võ Hồ-Nam đã lên đường. A-Nhị ngồi vắt vẻo ở bên càng xe, mồm ngậm thuốc lá thờ phì phèo, dáng điệu ung dung nhàn nhã. Lúc này thực khó mà ai có thể nhận biết được ở đàn mãi võ giang hồ ấy một dấu vết gì của tên hung đồ, kẻ thù đứng vào hạng số một của xã-hội, trong đám anh-chị đất Thượng Hải, Thiên Tân.

Mà lẽ tất nhiên, cũng không ai ngờ đến chỗ trong chiếc túi da đeo trước ngực A-Nhị, lúc này lại có để một

viên ngọc quý, mà đến các nhà triệu phú cũng ao-ước muốn có.

Chiếc xe ngựa của Tạ A-Thanh qua hết làng này đến làng khác. Kim-Hoa nhân dịp Hoàng Cầu đeo viên ngọc, không sợ ai để ý đến mình, đã lén viết một phong thư rồi gói kèm cả mẫu khuôn viên ngọc Cửu-Khiêu-Châu. Tất cả, Kim-Hoa đều gửi cho La Thái Thành, tay đại bom chuyên-môn chế tạo các cửa giả mà chính Hoàng Cầu, A-Nhị cũng đã nhiều lần nhắc đến trước đây.

Từ chiều hôm qua, chiếc xe ngựa của họ Tạ đã dừng lại trên một khu đất trống, ngay gần chợ trấn Lũng Sa. Bọn Hoàng Cầu, vì không quen đi xe ngựa nên trong mấy ngày đầu, thấy mệt mỏi vô cùng. Trái với thói thường của bọn giang hồ mãi võ, bọn Hoàng Cầu, A-Nhị, buổi sáng dậy muộn lắm. Mặt trời đã mọc cao mà ba người hãy còn nằm ngáy pho pho. Nhưng đột nhiên, A-Nhị choàng dậy và đập tay, đánh thức luôn cả Hoàng Cầu và Kim Hoa nữa.

Ba người nghe rõ thấy bên ngoài có tiếng con bé Say-Phá léo nhéo :

- Buông tôi ra ! Buông tôi ra !

Tiếng một người đàn ông vừa suýt soa, vừa quát :

- À, con bé gớm nhỉ, dám cắn cả tay... Bố mẹ mi đâu cả rồi, giờ này mà còn nằm ngủ kia à ?

A-Nhị đứng dậy, vớ lấy chiếc áo khoác, rồi lắc đầu, chép miệng :

- Con Say-Phá dậy sớm quen, chắc hẳn đã lại sinh chuyện rắc rối gì rồi !

Dùng giọng Hồ-Nam, A Nhị đứng ở trong xe hơi vọng ra :

- Con nhãi ranh đã trêu chọc gì ai hửn. Mi cứ đứng đó, rồi ta ra cho một trận, con cái nhà thế này thì thôi !

Tiếng Say-Phá cãi :

- Không, tôi có trêu chọc gì ai đâu. Bá ra mà, xem người ta bắt nạt tôi.

A-Nhị bước ra khỏi xe, thấy con Say-Phá đương cố sức giằng tay ra, vì bị một cánh binh nắm chặt. Viên cảnh-binh thấy A-Nhị, lộ vẻ tức giận, quát :

- Thực bọn các người đến đâu thì sinh chuyện ra đến đây !... Tại sao các người lại sai con bé này đi ăn cắp ?

A-Nhị dụi mắt, lễ phép thưa :

- Xin thầy xét cho... Chúng tôi có dám xui con bé kia gì đâu...

- Thế sao nó lại đi ăn cắp ?

Con Say-Phá vừa khóc mếu, vừa cãi như câu đã học thuộc lòng :

- Thầy đừng đổ tội cho tôi... Chiếc quần này, tôi thấy gió bay rơi xuống đất, hỏi hai ba tiếng cũng không thấy ai nhận nên mới mang đi... Thế mà họ vu ngay cho tôi đã ăn cắp.

Viên cảnh binh bật cười, lắc đầu :

- Cái mồm mày cứ liên thoảng đi thôi. Có muốn sống im ngay không ? Quần người ta đã cặp ở trên dây phơi thì rơi xuống đất làm sao được. Vả lại, người ta phơi trong sân, chung quanh có tường giậu, rơi ở phía trong, mày đi ngoài trông thấy, cứ để mặc người ta có được không, việc gì mà lại trèo vào, nếu không chủ tâm lấy cắp ?...

Con Say-Phá vẫn cãi cối :

- Đừng đổ oan cho tôi, tôi trèo qua tường, định vào chơi xem mấy con gà con tranh ăn với con gà mẹ... thấy chiếc quần rơi thì nhặt...

Viên cảnh-binh phải bật buồn cười, bảo :

- À, thế ra bây giờ mi lại thú nhận rằng trèo tường vào định ăn cắp gà...

Con Say-Phá tức-tối, nhảy lên chồm-chồm :

- Thầy chỉ hay vu-oan giá họa... Tôi bảo định vào ăn cắp gà bao giờ nào ?...

Nhưng A-Nhị đã hùng hổ sấn đến, tát cho con Say-Phá một chiếc, rồi quát :

- Con này già mồm thực, mày không coi ai ra gì hay sao mà cử liên liên cái mồm ra thế ?

Vừa nói, A-Nhị vừa giằng gỡ cho Say-Phá khỏi bị viên cảnh binh tóm nữa, rồi lại thuận chân, đá cho nó một cái ngã lăn chiêng để cho Say-Phá thừa dịp đó, cầm đầu bỏ chạy.

Quay lại phía viên cảnh binh, A-Nhị lễ phép thưa :

- Xin ngài rộng lòng tha thứ cho nó. Tôi biết tính cháu lắm, quả thực không hề từ xưa đến nay, dám gian tham cái gì của ai bao giờ... Cháu nó còn trẻ dại quá, thôi xin thầy hãy tha cho cháu

Viên cảnh binh như đã hơi nguôi cơn giận, tuy nhiên cũng bảo :

- Nhưng nó hung dữ quá lắm, ai lại nó cắn tôi mấy vết vào tay, nốt răng còn rõ cả đây.

A-Nhị vội vàng chấp tay vái dài và thưa rằng :

- Xin thầy ngơ đi cho nó... Để rồi tôi xin trừng trị cho nó chừa...

Rồi A-Nhị lại chép miệng, thở dài mà tiếp :

- Ấy chỉ là vì mẹ nó thường chiều nó quá, nên nó mới hư... Riêng được cái tuy bông lông thế mà quả thực trong bụng cháu không có gì... Rồi đây, có dịp thầy được xem nó diễn trò cũng phải đem lòng yêu hết sức...

A-Nhị tưởng tán tỉnh quấy quá như vậy cho trôi chuyện, không ngờ rằng viên cảnh sát lại tin ngay thực, bảo :

- Thế các bác định dừng lại đây để diễn trò đấy ư ? Có nhiều trò hay không ?

A-Nhị được thể, nói như rồng :

- Thực không dám nói khoe, chứ đoàn mãi-võ của chúng tôi, suốt Trung quốc không đoàn nào bì kịp... có

hiều trò đặc biệt như trò...

Nhưng A-Nhị bỗng im bật, luống-cuống, vì chưa biết bịa ra những trò gì, may mà hắn cũng nhanh trí, vội tiếp ngay :

- Kể ra bây giờ thì hay lắm, rồi để đến hôm nào diễn, mời thầy lại xem sẽ rõ... Xin thầy hãy bảo cho biết quý xá ở đâu, để buổi diễn, chúng tôi sẽ đưa thiệp đến mời.

Thầy cảnh sát dễ dàng, bảo :

- Thôi, bắt tất phải phiên... Tôi hàng ngày vẫn đứng gác ở đường này, tôi sẽ đến xem khi thấy diễn, không cần thiệp thiếc gì nữa.

Và lẽ tất nhiên sau đó, viên cảnh sát vui vẻ chào A-Nhị, bước đi, không hỏi han gì đến chuyện con Say-Phá ăn cắp quần nữa.

A-Nhị trở vào trong xe, thấy Say-Phá đang ngồi dưới chân Kim Hoa, nhặt rau đậu. A-Nhị chép miệng, lắc đầu bảo :

- Tao đến chịu mày thôi, ai bảo mày đi ăn cắp quần của nhà người ta ?...

Say-Phá tỏ ý ngạc nhiên, bảo :

- Thì trước đây, khi ở với vợ chồng lão chuột già, tôi cũng vẫn phải đi làm cái nghề ấy... Và tôi không hề bị họ mắng mỏ bao giờ.

A-Nhị lắc đầu :

- Nhưng chúng ta thì không muốn mày đi ăn cắp, trộm gì của ai hết. À, có lẽ củi đun hôm nọ cũng là mày đi lấy cắp về đấy phải không ?

Say-Phá gật đầu :

- Chẳng ăn cắp thì xin, ai người ta cho ?

Kim Hoa dịu dàng bảo Say-Phá :

- Trước đây, em ở với họ Tạ khác, bây giờ em ở với chúng ta lại khác... Chúng ta không cần phải buộc em đi ăn cắp, ăn trộm gì của ai, nhờ bị bắt thì phải tù, vả lại chúng ta cũng có đủ tiền mua sắm các thứ.

Hoàng Cầu chột nhó, bỗng hỏi A-Nhị :

- Nay ông tướng, lúc này tôi thoáng nghe thấy ông nói sắp diễn trò ở trấn này, vậy thì ông định những trò gì vậy ? Hay là ông muốn trở những tài móc túi trong hời niên thiếu của ông chăng ?

A-Nhị mỉm cười, bảo :

- Tôi nói thế mà thôi, chứ trò với về gì ! Ở đây một vài buổi, rồi chúng ta liệu có đường có nẻo lại đi sớm...

Hoàng-Cầu lắc đầu, gạt đi :

- Chú mày nói thế thì không xong rồi. Lúc này, chú mày không nghe viên đội cảnh sát vừa nói đó ư ? Hắn gác ở đầu phố này lúc nào cũng nhăm nhăm đợi đoàn chúng ta diễn trò để hắn được mời đến. Như vậy thì đột nhiên, chúng ta cuốn gói ra đi, hắn sẽ ngạc-nhiên và nghi ngờ ngay.

Kim-Hoa cũng nói :

- Hay là chúng ta đành diễn bịa đặt ra mấy trò vậy ?

A-Nhị gãi đầu, tỏ vẻ suy tính, một lát bảo rằng :

- Nhưng chúng ta biết diễn những trò trông gì bây giờ?

Kim Hoa nói :

- Tôi trước đây 7, 8 năm, đã có lần theo «Quảng-Đông ca vũ đoàn» trong ít lâu, hiện giờ cũng còn nhớ được một vài điệu nhảy múa, nếu cần thì cũng có thể diễn lại được.

A-Nhị gạt gù, bảo :

- Neu vậy thì có thể thành một chương trình khai diễn rồi, vì nếu đóng vai khôi hài và diễn một vài trò ảo thuật thường thì tôi cũng có thể kham nổi.

Con Say-Phá cũng bảo :

- Tôi thì có thể nhào lộn được, và đi mấy bài quyền hoặc kiếm, vì thằng chuột già đã luyện cho tôi diễn nhiều lần rồi.

A-Nhị nhìn Hoàng Cầu, tỏ ý thương hại, rồi nói rằng:

- Đến con bé Say-Phá bằng tí tuổi đầu mà cũng còn được việc. Nghĩ thực đáng buồn cho anh Hoàng Cầu, béo tướng mà chỉ nằm không !

Hoàng Cầu vỗ ngực, bảo :

- Sao ta lại không làm được trò gì ! Anh cứ hãy quảng cáo nói ta là một đại lực sĩ vô địch quyền cước miền Hoa-Nam, và thách hết thầy võ sĩ trong trấn, ai mà đánh ngã nổi ta thì thưởng cho năm chục bạc !

Kim Hoa vỗ tay, vui vẻ nói :

- Hay lắm ! Anh Hoàng Cầu xưa nay vẫn tự phụ trong đám anh em chưa hề bị ai đánh ngã bao giờ, nay trở nghệ, tất quanh đây không ai thắng nổi !

A Nhị gật gù, nói :

- Nếu thế thì chương trình quá đầy đủ rồi còn gì nữa. Thực là đủ cả văn lẫn võ lại thêm trò ảo thuật và khiêu vũ nữa, chẳng thiếu một thứ gì !

Con Say-Phá có vẻ suy nghĩ, một lát kéo tay Kim-Hoa mà bảo :

- Trước đây, con mụ chuột già còn nhân lúc giờ nghỉ, đi qua các hàng ghế xem tướng số, đoán vận mạng cho khán-giả, kiếm thêm tiền nữa. Vậy chị cũng có thể làm được như thế...

Kim Hoa mỉm cười, lúc đầu :

- Nhưng ta có biết xem tướng số quái gì đâu ?

Con Say-Phá hạ bót giọng, rồi trả lời :

- Cái đó không cần... Trước đây, mụ chuột già thường vẫn để ý dò hỏi những người tai to mặt lớn trong vùng từ trước, rồi đến lúc xem, cứ việc do chỗ mình đã biết mà nói như vậy thì ai mà không phải phục.

A Nhị vỗ tay, cả cười :

- Say-Phá khá lắm, vậy thì việc dò hỏi, ta giao cho em đó. Và Kim Hoa sẽ lấy cái danh hiệu hay ho là Nữ Ma

Y thần tướng...

Sau khi bàn định, mọi người lập tức lo lắng sửa soạn, ai vào việc ấy ngay... Kim Hoa thì cùng con Say-Phà ra chỗ bãi cỏ phía sau tập diễn lại các điệu múa và các đường quyền, trong khi Hoàng Cầu cỡi trần, cử tạ bằng mấy viên đá lớn để cho rắn... gân cốt.

A-Nhị một mình lúi húi trong xe... Hấn phải sửa soạn các vật-dụng để diễn trò ảo thuật, lại phải lấy nệm mà làm mấy cái mũi giả, phòng lúc đóng vai hề riều cho xôm trò !... Nhưng nhiều lúc, cục nệm dẻo bị ngừng lại trong tay A-Nhị, không được sửa nặn nữa... A-Nhị đương suy tính và cuối cùng thì nhìn trước nhìn sau, rút vôi viên Cửa Khiếu-Châu trong túi dạ đeo trước ngực, lấy nệm dẻo ở mà làm một cái mẫu khuôn rất đúng.

Nào Ai Ngờ Đến Cái... Vạ Miệng

Nhờ có tài tháo vát của A-Nhị, gánh mãi võ Hồ Nam khai diễn trong một quang cảnh rất tung bừng... Số người xem không ngờ mà đông đến thế, ghé ngồi mượn được kê thành hai dãy, không còn sót lại một chiếc ghế không.

Và lẽ tất nhiên, A Nhị được chính thức công nhận là «ông bầu» của đoàn mãi võ. Miệng như cái tôm, cái tép, A Nhị bắc một cái ghế đứng ngay ở cửa rạp - hay nói cho đúng hơn, ở trước một gian chợ che phen cốt chung quanh - và miệng quảng cáo rầm rĩ :

- Thực là dịp may hiếm có, cơ hội vô song... Bồn ban đi biểu-diễn võ thuật khắp xứ, tình cờ qua đây, nhân được các vị thượng-quan trong quý tỉnh có lòng mến tài, ra lệnh khai diễn, nên bồn-ban mới lựa chọn một chương trình đặc sắc nhất từ xưa đến nay để công hiến liệt vị một buổi mua vui đích đáng...

Ngừng lại một lát để cho Hoàng Cầu phùng má trợn mắt, thổi một bài kèn âm-diệu sai gần hết, A-Nhị sau đó lại tiếp :

- Liệt vị lấy vé vào xem sẽ được thấy ngôi sao sáng trên vũ đài Thượng-Hải là Vạn Hoa-Nương nhảy múa nhiều điệu mê hồn, đã được bội tinh quốc tế (!) tặng thưởng. Các ngài sẽ thấy cả cô bé Say-Phá, mới mười 12 tuổi mà tài nghệ vô song, tinh thông thập bát ban võ nghệ, cùng giáo sư Duyn-Pắt, sau khi khảo sát các môn thôi miên, ảo thuật ở Âu Mỹ, trở về đây để biểu diễn những trò kỳ ảo có một không hai...

A-Nhị lại ngừng lại cho Hoàng Cẩu thổi một bài kèn, và lần này cũng không đúng điệu gì hơn lần trước. Mặc dầu, A-Nhị vẫn tiếp, giọng hùng-hồn thêm gấp bội :

- Các ngài sẽ lại thấy đại lực sĩ tầm vóc Hoàng-Hổ, vô địch quyền cước Hoa-Nam, vui lòng nhận tỉ thí với tất cả võ sĩ trong trấn này, ai mà hạ được đại lực sĩ, xin kính thưởng số tiền là 50 đồng !

Bọn người đứng xúm quanh ở ngoài cửa rạp nghe nói, bàn tán và khuyến khích nhau, kẻ thì tò mò vào xem, người thì cậy tài mua vé vào cửa để lát nữa lên đài tỉ thí.

Nhờ đó, số người vào mỗi lúc một thêm đông, cho tới khi một chỗ đứng cũng không còn nữa, A-Nhị mới ra lệnh ngừng bán vé và sửa soạn khai diễn.

Cuộc biểu diễn của Kim Hoa về các môn khiêu vũ được khán giả hoan nghênh hết sức, cũng như cuộc diễn võ của cô bé Say-Phá. Mấy trò ảo thuật của A-Nhị thì bị thiếu dụng cụ nên không được tán thưởng mấy. Nhưng tới khi một mình A-Nhị đóng ba vai : hai vợ chồng già ghen nhau cùng cô hầu non, thì khán giả cười lăn, cười bò, vỗ tay tưởng chừng vỗ rập.

Tới lúc võ sĩ Hoàng Hồ lên đài thách thủ, thì có một số khán-giả cũng hăm hở đứng lên... Họ trông thấy Hoàng Cầu tuy béo, khỏe, nhưng có vẻ chậm chạp nên coi thường, không ngờ đến lúc lần lượt vào đấu thì đều bị Hoàng Cầu đánh ngã cả. Đó chỉ là vì Hoàng Cầu biết pha mọi lối võ chân-chính với lối võ giang hồ, chỉ quyết-thắng chứ không cần đẹp mắt hay hào-hùng gì hết.

Hoàng Cầu hạ một hồi liên tiếp năm, sáu người, làm cho mấy kẻ chưa lên đều ngại ngùng, không dám đấu nữa.

Rồi tới giờ tạm nghỉ.

Nhân dịp này, A-Nhị giới thiệu với các «quý-quan» khán giả một vị Nữ Ma-Y thần tướng, có tài đoán vận mệnh cát hung trăm điều không sai một. Nữ thần tướng chỉ nhìn qua dung nhan là có thể nói rõ mọi sự quá khứ,

vị lai ngay lập tức và chắc-chắn, rõ ràng, chứ không mơ hồ chi hết.

Như chúng ta đã biết, vị Nữ Ma Y ấy cũng chỉ là Kim Hoa. Lúc này, nàng đã thay đổi bộ áo đạo mạo, ung dung đến hàng ghế đầu xem tướng...

Ngắm nghía một ông già tuổi ngoại lục tuần, Kim Hoa bỗng đột nhiên kêu lên rằng :

- Lão trượng có vàng hắc-hãm bao quanh trên trán, chắc phải gặp tai họa... Nếu chưa xảy ra thì sẽ là hỏa hoạn, nếu đã xảy ra rồi thì phải là một cái tang thương huyết mạch rất gần...

Nhiều người nghe Kim Hoa nói, thấy đều sửng-sốt, vì biết rõ ông già đó chính là một vị phú thương ở trong vùng, tháng trước vừa bị chết mất một người con giai lớn nhất. Vị phú thương cũng rất sợ hãi, lập tức cung kính đứng lên, trao cho Kim Hoa 10 đồng và nhờ xem cho rõ vận hạn... Kim-Hoa lại ngắm nghía một lát, rồi tiếp :

- Tôi biết hiện lão trượng đang dự định khuếch trương mọi việc buôn bán và đi xa về phương Nam. Việc này có thể thành-tựu được, xin lão trượng cứ khởi hành, chứ e ngại gì cả.

Quả nhiên, vị phú thương phải thú nhận rằng sau khi bị con giai chết, buồn rầu định đi chơi xa về miền Nam, nhân thể để khảo xét lập thêm mấy chi-điểm...

Kim Hoa nhờ nói trúng được mấy câu (mà tại sao nàng nói được, chúng ta cũng đã biết) nhiều người sôn sao, nhờ đoán cho tương lai, hiện tại, và số tiền thu được không phải là nhỏ.

Cho tới lúc Kim Hoa đến trước mặt một người gầy gò, xấu xí, nhưng ăn vận rất là sang trọng. Cứ theo như lời chỉ dẫn của con Say-Phá thì đây chính là một vị điền chủ giàu lớn, có một người vợ trẻ, hãy còn ít tuổi, nhan-sắc rất là xinh đẹp... Đã biết rõ như vậy, nên Kim Hoa vờ ngấm nghĩa giấy lát rồi ung dung hăng-dặng, bảo rằng :

- Tướng của ngài thực là quý tướng nhất là về cung thê thiếp... Quý phu nhân có phải là người ít tuổi hơn ngài thế mới là đứng duyên số. Nhưng tôi chắc chắn hiện ngài đã kết giải đồng tâm với người ấy, trẻ đẹp trên đời có một...

Kim-Hoa vừa mới nói đến đây thì bỗng nghe thấy một tiếng kêu thét ở bên cạnh. Kim-Hoa nhìn lại, mới biết đó là một bà béo phục phịch, mặt rỗ hoa, trông rất là già xấu, ngồi ngay sát cạnh người mà Kim Hoa vừa

khen là có... quý tướng.

Bà béo một tay nắm lấy gáy ông... quý tướng này, một tay sĩa-sỏi vào mặt ông mà bảo :

- À, ra thế thì cậu gớm thực !... Chắc là cậu đã giấu gái già này mà đi dan-díu với con nào rồi ! Thảo hèn mà độ này cậu thường đi vắng suốt ngày ! Cậu phải biết, gái già này không chịu đâu !...

Bà béo nói toang toang ngay giữa rạp, làm cho mọi người cùng nhìn cả lại và có nhiều kẻ bầm bụng cười, thì thảo bảo nhau rằng :

- Chúng ta không ngờ lấy vé vào xem mà lại được coi diễn tấn kịch ngoài chương-trình này !

Ông quý tướng, lúc này vô cùng lúng-túng, mãi mãi mới chỉ tay mà bảo Kim-Hoa rằng :

- Chắc bà đoán nhầm... Đây mới là vợ tôi...

Kim-Hoa biết mình đã nhận lầm, những «tài liệu» lượm lặt được của người nọ lẫn phải người kia, nên vội vàng làm tìm lời nói chữa :

- Không, cứ số ông thì như thế, nhưng nhìn kỹ thì cái tướng miệng ông...

Mụ béo nhảy lên chồm chồm, chỉ vào mặt Kim Hoa mà bảo :

- Thôi mi đừng có tìm lời chống chế cho lão già khôn nạn nữa... Ta hiểu rồi...

Kim Hoa thấy con người cục cằn quá, cũng nổi giận bảo :

- Lạ chữa kìa, bà này thực là hay !

Mụ béo, con giận như lửa đổ thêm dầu, chẳng nói chẳng rằng, giơ thẳng tay tát mạnh vào mặt Kim-Hoa một chiếc. May mà Kim Hoa vốn rất nhanh nhẹn, vả lại một người như nàng vốn đã rất quen với những cuộc xung đột bất ngờ, nên sẽ cúi đầu, Kim Hoa đã né tránh được. Rồi trong khi mụ béo hàm-hè sẵn đến thì Kim Hoa đã tát trái cho mụ luôn hai chiếc, ngã lăn quay xuống đất, làm cho tất cả rạp đều cười rầm rĩ vang lên như sấm... Người ta chen chúc nhau mà sẵn đến gần để xem tán kịch cho được rõ ràng thêm làm cho những cảnh binh phải vội vàng đến dẹp và dôn mọi người ra khỏi rạp.

A-Nhị lau mồ hôi trán đương rủ giọt. Hoàng Cầu thì đi đi lại lại trong xe như một con gấu trong chuồng. Con bé Say-Phá thì sợ hãi, nhón nhác nhìn mọi người, đứng

ở một xó nhà... Riêng có Kim-Hoa thì vẫn còn như tức giận, mặt đỏ hầm hầm như hầy còn sẵn sàng đánh nhau với bất cứ ai...

A-Nhị thở dài, nói :

- Nào có ai ngờ đâu !

Hoàng Cầu cũng chép miệng :

- Thực là vạ miệng !

Kim-Hoa cau mặt, rồi giậm chân xuống sàn xe thành thịch, đay nghiến :

- Có lẽ các anh muốn rằng lúc đó tôi phải im cho con mụ già ấy đánh sao ? Có gọi là chết thì chết ! Ấy là còn may, tôi chưa bị nó chạm vào người cái nào, chứ nếu không thì tôi đã vặn cho cổ nó từ đằng sau ra đằng trước như con Kênh-Hà năm nọ rồi !

A-Nhị và Hoàng Cầu không dám nói gì nữa. Có lẽ lúc này, hai người đã tưởng tượng đến cái cảnh rùng rợn khi xưa.

Say-Phá Trả Ôn

Buổi sáng hôm sau, bọn Hoàng Cầu vì không quen thức khuya nên ngủ trưa. Trái lại, con Say-Phá vẫn nhớ giấc, dậy từ sáng sớm.

Nó, sau khi đi rửa mặt, chải đầu, vừa toan gây bếp đun ấm nước thì bỗng thấy viên cảnh sát trước đây đã bắt mình về tội lấy trộm quần từ đằng xa đi lại.

Say-Phá ngạc nhiên, toan chạy vào trong xe đánh thức bọn Kim Hoa dậy, nhưng lại sợ trở ra không kịp, nên nhất định đứng lại đó. Viên cảnh sát cũng nhận ra Say-Phá, vui-vẻ hỏi :

- Em khá lắm, hôm qua ta đã được thấy em biểu diễn mấy bài quyền, kiếm rất đẹp. Chắc sau đây, tài nghệ còn tiến nhiều nữa.

Say-Phá còn đương nghi hoặc, vì đoán chắc không lẽ nào vì muốn đến ban mấy lời khen ấy, viên cảnh sát lại chịu đến đây sớm tinh sương như vậy, thì viên cảnh sát đã hỏi tiếp :

- Ba má em đâu ? Chưa dậy kia ư ?

Say-Phá lắc đầu :

- Tôi cũng không biết nữa, không rõ đã có ai dậy chưa, vì hôm qua, người nào diễn trò cũng đều mệt cả...

Rồi nó lại bảo người canh sát rằng :

- Ông hãy đứng đây, để tôi vào xem có ai dậy chưa nhé ?

Viên canh sát gật đầu, nhưng dặn thêm :

- Nếu còn thấy ngủ cả thì em cứ để cho họ ngủ, vì... việc cũng không cần gấp lắm.

Say-Phá gật đầu, bước vào trong xe. Nó lập tức đến cạnh Kim-Hoa, kéo chăn gọi nàng dậy, rồi ghé tai bảo nhỏ :

- Có lẽ sắp có chuyện không hay, chị ạ.

Kim-Hoa giật mình, hỏi :

- Cái gì thế, em ?

Con Say-Phá kéo Kim-Hoa đến cạnh một khe vánh, chỉ cho nàng thấy viên canh binh, rồi bảo :

- Chắc hẳn đến sớm, phải có việc gì quan trọng !

Kim-Hoa gật đầu :

- Ta cũng đoàn thể... Vậy thì em hãy cứ ra, bảo hẳn rằng bọn ta hãy còn ngủ cả... Em lại liệu hỏi dò-la thể nào mà biết cho được cái có tại sao hẳn lại đến đây sớm như vậy... Trong này, chúng ta sẽ sửa soạn sẵn sàng để đi trốn...

Say-Phá gật đầu :

- Chị hãy cứ đi sửa soạn đi... Và nếu cần thì chị sẽ thối sáo bắt chước tiếng chim, em sẽ biết ý mà cố kéo dài dai câu chuyện cho mọi người có đủ thời giờ mà lần trốn.

Say-Phá ở trên xe bước xuống, lắc đầu bảo viên cảnh binh rằng :

- Gớm thôi, họ ngủ như chết, tôi đã lay mấy cái mà anh nào cũng nhắm nghiền hai mắt lại như mù...

Viên cảnh binh tỏ vẻ độ lượng, nói rằng :

- Nếu vậy thì em hãy cứ để họ nằm nghỉ độ chừng 15 phút nữa hãy hay... Kể ra thì họ cũng không may mà sinh ra chuyện. Thế nào lại gặp phải tay có thể lực...

Say-Phá hỏi :

- Thế làm sao, hờ ông ?

Viên cảnh binh trả lời :

- Hai vợ chồng cái ông hôm qua lại là bạn thân với quan cảnh-sát-trưởng ở đây. Chính vì thế mà sau khi nhận được lời phàn nàn của vợ chồng ông này, ngài lập tức cho bắt ba má em về sở hỏi.

Ngừng lại một lát, viên cảnh sát lại tiếp :

- Chắc ít nhất bọn em cũng bị giam lại 24 giờ, không chừng lại bị hạ lệnh trục xuất ra khỏi trấn ngay lập tức... Ta được lệnh đến đòi bọn các em, trong lòng cũng không thấy vui một chút nào cả... Nhất là hôm qua đã được xem tài nghệ của các người trong đoàn thực là hiếm có.

Say-Phá vờ khóc lóc, nói rằng :

- Chết chữa, ba má tôi bị giam thì làm cách nào mà sống được ?... Hay là ông đừng bắt ba má tôi về sở nữa...

Viên cảnh sát mỉm cười, lắc đầu :

- Đã có lệnh trên sai phái, ta không thể không tuân được...

Say-Phá mếu máo van nài :

- Nếu vậy thì ít nhất ông cũng để cho ba má tôi ngủ đây giấc đã, vì hôm qua học mệt quá, mà bây giờ bị đưa về sở tra hỏi ngay thì không khéo chết mất...

Trong lúc này, bọn Kim Hoa đã lục tục dậy cả. A-Nhị đốc thúc mọi người sửa soạn mấy thứ cần thiết, rồi tin chắc ở tài Hay-Phá có thể nói chuyện dằng dai giữ viên cảnh sát chưa hành động gì vội, A-Nhị cùng Hoàng Cầu và Kim Hoa cùng mở cửa nhảy ra ngoài, theo đường tắt mà chạy...

Lúc đi qua một khu rừng, gặp một bọn mấy nữ sinh viên đương đi xe đạp dạo chơi, Hoàng Cầu chen đường, rồi cùng Kim-Hoa, A-Nhị, mỗi người cướp lấy một chiếc xe mà phóng thẳng.

Kim Hoa từ lâu không đi xe đạp, nay phải hết sức phóng nhanh, được non mười cây số thì thấy mỗi một vô cùng... Hoàng Cầu cũng thở phì phò, mồ hôi khắp người ướt đầm.

Hoàng Cầu cau có trách A-Nhị rằng :

- Được một lần tin cậy, giao công việc sai phái cho anh thì thành ra khôn đến thế này... Không hiểu rằng anh còn định bắt chúng tôi ăn vận rách rưới thế này mà

đi xe đạp trong bao nhiêu ngày nữa ?

A Nhị đành phải nói :

- Nào ai có ngờ đâu được những việc bất thường xảy ra. Nhưng để rồi chúng ta liệu. Bây giờ trước nhất là phải làm sao cho có quần áo hằn hoi để mặc, việc thứ hai là có một chiếc xe hơi...

A Nhị vừa nói tới đây thì Kim Hoa đột nhiên giơ tay cản mọi người đứng lại. Rồi nàng chỉ tay về phía xa mà bảo :

- Quá khu miếu cây kia, các anh có để ý trông thấy gì không ?

A-Nhị giơ một tay lên che ánh nắng, rồi gật đầu :

- Có, tôi có trông thấy một chiếc xe hơi.

Kim-Hoa lại hỏi :

- Thế anh có trông thấy quần áo nữa không ?

A-Nhị lắc đầu :

- Chị này điên hay sao đấy ? Đứng xa thế này thì trông thấy quần áo làm sao được, mà ai lại bỏ sẵn quần áo trong xe ?

Kim-Hoa chỉ tay về phía bên trái mà bảo :

- Đó chỉ là vì anh không trông thấy cái bãi cát ở đây kia... Đó, có bao nhiêu người đương bơi lội... Họ bơi, tất phải bỏ quần áo thường, vận quần áo tắm, và trong những cuộc đi bơi thế này, quần áo họ thường vẫn để sẵn trong xe...

Hoàng Cầu vui vẻ vỗ tay, bảo :

- Nếu vậy thì ta đến ngay thôi... Hay là thế này thì tiện hơn.. Chị Kim Hoa hãy một mình phóng xe đạp đi lên trước, vì chị yếu ớt sợ lúc vội vàng không xoay trở kịp... Tôi với A-Nhị thì đến sau, sẽ liệu cách mà lấy chiếc xe hơi kia... dù trong không có quần áo thì cũng có cái mà đỡ chân đã !

Kim-Hoa đã đi lên trước rồi, Hoàng Cầu mới bàn cùng A-Nhị :

- Bây giờ anh với tôi, khi chúng ta đến gần chiếc xe hơi thì anh lần ngay vào trong xe, mở máy luôn... Chùm chìa khóa các cửa xe, anh còn giữ đấy chứ ? Nếu trời còn tựa chúng ta thì anh mở khóa máy dễ dàng, và tôi sẽ không phải chống cự gì với những kẻ nào định đến cản trở công việc của chúng ta.

Những điều dự tính của Hoàng Cầu gần đúng cả. A-Nhị mở khóa xe không khó khăn gì, nhưng lúc động cơ vừa nổ thì phía dưới bãi có hai người đàn ông chạy lên định bắt kẻ đoạt xe. Nhưng không may cho họ, Hoàng Cầu đã sẵn-sàng đứng đợi, thoi cho mỗi người một quả trứng cầm và như một pho tượng đồ, hai người đã bị ngã xóng xoài, bất tỉnh.

Rồi nhanh nhẹn, Hoàng Cầu nhảy lên xe, phóng quá lên phía trên, hãm bớt máy cho Kim Hoa nhảy lên, rồi mở hết tốc lực.

Hoàng Cầu vui vẻ vô cùng, khi thấy trong xe, ngoài quần áo thừa mặc cho ba người, lại còn có cả một giỏ thực phẩm nữa, gồm có trứng luộc, thịt lợn muối bánh mì, lại thêm cả hai chai rượu chát.

Lấy thức ăn ra chia cho mọi người, Hoàng Cầu bảo :

- Thực là buồn ngủ gặp chiều manh, trời cũng đã chiều rồi chúng ta lắm vậy ! Thôi, bây giờ anh em ăn uống, rồi liệu thay quần áo để rồi đây, ngừng lại chỗ nào, không bị coi như những kẻ... cướp đường trong bộ áo của đoàn mãi võ Hồ-Nam !

Hoàng Cầu lại vỗ ngực mà bảo :

- Ấy thế mà ăn mặc rách rưới thế này, đừng có ai coi thường nhé ! Nào ai ngờ manh áo bẩn thỉu của thằng cha này lại có giấu một viên ngọc châu đáng giá trăm vạn nhỉ !

Nhưng Hoàng-Cầu định nói nữa, lại im bật. Hắn vừa thoáng trông thấy trong đám quần áo của bọn đi tắm có một hộp xà phòng... Một ý nghĩ mà Hoàng Cầu đã nung nấu, suy tính trong bao nhiêu ngày đột nhiên lại lóe ra, chói lọi... Hoàng Cầu đã nhớ ba chữ tên mà chúng ta đã thường nghe thấy nhắc đến nhiều lần : La Thái-Thành.

Phải, muốn đoạt riêng một mình viên Cửu Khiếu-Châu, không khó khăn gì cả : Hoàng Cầu chỉ có việc lấy một mẫu khuôn viên ngọc cho thực đúng, rồi gửi cho La-Thái-Thành, đặt làm một viên giả giống hệt.

Sau đó, Hoàng Cầu sẽ đánh tráo lấy viên ngọc thực, giản dị như vậy và không khó-khăn, nguy hiểm gì cả. Riêng có một điều mà Hoàng Cầu không ngờ tới là trước mình, A-Nhị đã đem thực hành ý định ấy, và trước A-Nhị lại đã có Kim Hoa.

Đã quyết định, không bỏ lỡ cơ hội, Hoàng Cầu khéo léo lấy hộp xà-phòng, rồi kín đáo dùng xà phòng áp vào viên ngọc lấy một mẫu khuôn, trong khi hai bạn đồng hành còn đương cùng nhau ăn uống.

Lần Đầu Tiên, Hoàng Cầu Với A Nhị Thấy Đồng-Ý-Kiến

Hoàng Cầu cũng như A-Nhị đã thừa dịp gửi hai cái khuôn mẫu viên ngọc cho La-Thái-Thành rồi. Và cả hai cũng đều đã nhận được thư của La báo cho biết rằng chỉ nội trong một tuần lễ sẽ làm xong và sẽ gửi đến một trân định trước.

Trong khi ấy thì Kim Hoa đã nhận được viên ngọc giả của La-Thái-Thành gửi cho rồi. Nàng tìm chỗ vắng, lấy ra ngắm nghía, rồi gật gù mà bảo rằng : Họ La quả nhiên là một tay chuyên môn xứng với cái danh tiếng đã nổi dậy. Viên ngọc giả làm được như thế này thì thực khó ai mà phân biệt được. Và lập tức, nàng đợi dịp trao viên ngọc giả lấy viên ngọc thực mà A-Nhị cũng như Hoàng Cầu, đều không hay biết gì cả.

Xong công việc, Kim-Hoa sung sướng, chỉ còn mong sao cho chóng đến Bắc-Bình, và một khi Hoàng Thạch Sơn đã nhận rõ là ngọc giả, không mua, lẽ tất nhiên bọn Hoàng Cầu phải chia tay mỗi người mỗi ngả. Kim Hoa sẽ yên chí đợi qua ít ngày, rồi mang viên ngọc thực đến bán, thế là số tiền trăm vạn sẽ là của riêng nàng.

Nhưng Kim Hoa càng mong đến Bắc Bình thì bọn Hoàng Cầu, A-Nhị lại có ý chần chừ, chưa muốn đến ngay vội. Mỗi người có một lẽ riêng, Hoàng Cầu bảo :

- Chúng ta chẳng nên vội vàng, lúc leo cau gần đến buồng lại cần phải cẩn thận hết sức mới được. Theo như ý tôi thì tốt hơn hết, chúng ta hãy dừng lại thị trấn này, nghe ngóng xem ở Bắc Bình, bọn thám tử có lùng bắt gì bọn ta không đã.

A Nhị thì bảo :

- Ý tôi muốn viết thư dò hỏi ý kiến Thạch Sơn xem sao, vì cái lão già ấy ghê gớm lắm, đề phòng lão thế nào cũng còn sợ là chưa đủ. Vậy thì ngay buổi chiều nay, tôi liệu viết thư và đợi lão trả lời. Sau đó chúng ta sẽ định.

Hoàng Cầu và A-Nhị nói như vậy mà thôi, chứ sự thực, như chúng ta đã biết, hai người chỉ muốn nán lại đây để đợi La-Thái Thành gửi viên ngọc giả đến kịp.

Qua mấy ngày, bị Kim-Hoa thúc giục quá, A-Nhị phải vờ ốm nặng, để buộc mọi người phải ở lại đợi mình. Tiếp đó, Hoàng Cầu cũng kêu trong người nhọc mệt, đi khám thầy thuốc bảo cần phải tĩnh dưỡng, chẳng nên đi xa, vì có thể xảy ra nhiều sự nguy hiểm.

Thành ra tuy hai người không bàn định với nhau mà cùng đồng một ý-kiến. Họ cần phải ở lại đây, cho đến khi nhận được viên ngọc giả kia gửi tới.

La-Thái-Thành, sau khi làm xong viên ngọc giả cho Kim-Hoa gửi đi rồi, thì lại nhận được ngay mẫu khuôn và thư của Hoàng Cầu và A Nhị gửi đến đặt làm. La-Thái-Thành bật buồn cười, nghĩ thầm.

- Ta cứ biết làm theo ý muốn của mọi người, tiền ta nhận được đủ thì lẽ tất nhiên cái «bí mật nhà nghề», ta không thể cho họ biết rõ việc này được. Nhưng vốn là bạn quen của Hoàng-Thạch Sơn, sau khi gửi hai viên ngọc giả cho A-Nhị và Hoàng Cầu, họ La lại gửi luôn một phong thư cho Thạch-Sơn, nói rõ mọi việc và bàn-định cách thức hành động để đoạt lấy không viên ngọc thực.

Sau đó ít ngày, Hoàng Cầu và A-Nhị đều nhận được ngọc của La-Thái-Thành gửi đến. Cả hai đều mừng rỡ và đợi đến lượt mình đeo viên Cửu Khiếu Châu thì lấy của giả trao vào.

Họ hí hửng, mừng rỡ hết sức vì thấy mưu kế của mình thực hành được trôi chảy mà hai bạn đồng hành không hề hay biết gì hết !

Hoàng Cầu là người thứ ba đổi ngọc. Hắn giữ viên ngọc giả của A-Nhị trao vào hôm trước, chỉ lo nhờ vậy để cho hai đồng bạn biết sự manh tâm thì mạng mình thực khó giữ toàn được. Hoàng Cầu lại lo rằng mình là người cuối cùng giữ viên ngọc, ngày hôm sau khởi hành đến Bắc Bình, Thạch Sơn biết là giả không mua, nhờ Kim-Hoa và A-Nhị nghĩ ra, hiểu rõ mình âm mưu việc này thì sẽ vô cùng nguy hiểm. Nhưng may thay, một sự bất thường xảy ra đã làm cho Hoàng Cầu không còn phải lo sợ gì nữa.

Buổi tối hôm ấy, Hoàng Cầu, A Nhị và Kim Hoa đương ngủ say thì đột-nhiên thấy đèn trong phòng bật sáng. A-Nhị vốn tỉnh ngủ hơn hết, choàng trở dậy, toan kêu gọi hai đồng bạn thì đã thấy có một vật lạnh lạnh dí vào sau gáy. Tiếp có tiếng người nhẹ nhàng bảo

- Im, chớ có kêu mà chết oan mạng !

Lúc này, Hoàng-Cầu cũng đã tỉnh, hỏi lên :

- Cái gì đấy, anh A-Nhị ?

Tiếng người lạ bảo :

- Có việc phải ngồi im cả, và giơ tay lên, không có mỗi người soi mấy viên đạn bây giờ !

Kim-Hoa cũng phải chịu chung cái số phận này... Và cả ba người đã nhận ra người đột nhập vào trong phòng, hai tay nhắm nhắm hai khẩu súng lục, là một người tuổi trẻ khuôn mặt quen quen, nhưng không hiểu rằng đã gặp ở nơi đâu.

Và người đó tiếp :

- Ta không muốn lôi-thôi cho mất thời-giờ, vô ích !
Ta chỉ muốn lấy viên Cữu Khiếu-Châu !

Hoàng-Cầu làm ra bộ ngạc nhiên hỏi lại :

- Cái gì là Cữu-Khiếu-Châu ?

Người trẻ tuổi cười nhạt, gật gù :

- Mi bắt-tắt phải giả vờ ngây dại như vậy. Cữu-Khiếu-Châu là Cữu Khiếu-Châu chứ còn là gì nữa... Hay mi muốn ta nói rõ Cữu Khiếu-Châu là viên ngọc mà bọn mi đã chiếm đoạt được của Tần-đại-lang, khi Tần ở Thượng Hải !

A-Nhị lắc đầu : Tần đại lang nào, chúng tôi quả thực không biết.

Thiếu niên cau mặt, bảo :

- Ta đã bảo bắt-tắt phải vờ vịt nữa mà lại ! Mi nói không biết Tần đại lang, những ta thì biết rõ bọn mi: đây là Hoàng Cầu, đây là A-Nhị và còn đây là Kim-Hoa! Đó, có phải là quý danh hay không ? Nhân thể để ta tự giới thiệu cho các người cùng biết, ta chính là Vũ Dương, nguyên trước vẫn cộng tác với Tần đại-lang...

Cái tên Vũ-Dương, Hoàng Cầu và bọn A-Nhị, Kim Hoa đều biết cả. Họ thường nghe nói : Vũ Dương tuy ít tuổi, nhưng rất gan dạ, trước đây đã từng giúp Tần đại lang nhiều việc...

Vũ Dương đã lại tiếp :

- Ta biết rõ được như vậy là vì chính hôm Tần đại lang đi cướp viên ngọc Cữu-Khiếu-Châu, ta cũng có cùng đi, sau vì có sự trở ngại, mỗi người phải chạy một ngã... Ta biết viên Cữu Khiếu-Châu đã vào trong tay Tần đại lang rồi, nhưng sau thì đến lúc ta gặp Tần đại-lang hắn chỉ còn là một cái xác không hồn...

Hoàng Cầu và Kim Hoa, A-Nhị đều nhớ đến cái người đã đến lục soát khắp túi Tần đại lang khi Tần nằm chết ở đầu ngõ hẻm, và cái người luôn mấy ngày rình mò bọn Hoàng Cầu, hai người lẽ tất nhiên chỉ là một, mà tất chỉ là Vũ Dương.

Hoàng-Cầu lúc này đã thay đổi thái độ :

- À, vậy ra anh là Vũ Dương... Nếu vậy thì cũng là trong bọn quen biết cả... Bọn chúng tôi quả thực không hề biết gì đến viên ngọc Cửu Khiếu-Châu, vậy chắc là anh đã dò theo nhầm lối...

Vũ Dương như có vẻ nóng nảy, lắc đầu :

- Tôi đã bảo anh chớ có nhiều lời vô ích. Tôi đã biết cả mọi việc, và trong bấy nhiêu ngày, tôi theo dõi các anh, mục đích chỉ là cốt lấy lại viên ngọc quý mà thôi !

Ngừng lại một lát, Vũ Dương dịu giọng, bảo :

- Vậy thì biết điều, các người hãy đưa trả ta viên ngọc, mọi sự sẽ yên... Sau khi bán được ngọc, ta sẽ vui lòng chia cho các người một số tiền, gọi là đền bù lại sự thiệt hại trong khi cất công đưa từ Thượng Hải tới đây viên ngọc quý...

A Nhị sẽ mỉm cười, rồi hỏi :

- Nhưng nếu bọn ta không giả ?

Vũ Dương cười nhạt, rồi lạnh lùng bảo :

- Trong hai khẩu súng này, tất cả có 14 viên đạn, vậy thì trừ rộng trượt mất hai phát, mỗi người trong bọn anh

cũng có thể ăn được bốn viên đạn, nếu các anh không bằng lòng giả ngọc...

Vén tay áo xem đồng hồ, Vũ Dương lại tiếp :

- Tôi bằng lòng để cho các người bốn phút, vậy thì tính từ bây giờ, nếu các người không theo lời ta thì chỉ có việc sửa soạn trước về châu tiên tổ !

Nói xong, Vũ Dương ung-dung ngồi xuống chiếc ghế ở cạnh cửa phòng, nhưng hai khẩu súng vẫn lăm lăm ở trên tay...

Hoàng Cầu cau mặt suy tính. Rồi hắn sẽ liếc nhìn A-Nhị và Kim Hoa như hỏi han ý tứ. Sau một phút ngần ngại, Kim-Hoa sẽ gật đầu, và tiếp đến A-Nhị cũng tỏ dấu ưng thuận. Chính vì thế mà khi Vũ Dương nhìn đồng hồ, giục :

- Đã hết trên hai phút rồi đó !

Thì Hoàng Cầu cũng lên tiếng, bảo :

- Thôi, tôi chịu thua anh rồi ! Viên ngọc ấy, tôi đeo trong túi da trước ngực, anh thò tay lấy ra sẽ thấy...

Vũ Dương không ngờ rằng mình lại thành công một cách nhanh chóng như thế, nên sung sướng quá, lập tức đến bên cạnh Hoàng Cầu, giơ tay lấy chiếc túi da... Vũ

Dương không kịp đợi chờ nữa, lập tức hăm hở móc túi và thấy bên trong, quả nhiên có viên ngọc lớn chín lỗ, quý giá vô chừng !

Chẳng buồn đôi-hỏi gì nữa, và cũng không nhớ đến lời hẹn vừa xong, nói sẽ bằng lòng chịu đền bù số tiền phí tổn, Vũ Dương ra lệnh cho bọn Hoàng Cầu cùng quay mặt vào phía tường và cấm không được quay nhìn lại... Rồi thừa dịp, Vũ-Dương nhẹ nhàng ra khỏi phòng, sẵn có xe hơi để ở dưới, lập tức phóng đi mất hút.

Nghe tiếng động cơ nổ, bọn Hoàng Cầu, A-Nhị biết Vũ Dương đã đi khỏi, cùng bỏ tay xuống và quay lại... Hoàng Cầu là người đầu tiên thở dài, bảo :

- Bây giờ việc đã xảy ra như thế này, biết làm thế nào?

A-Nhị cũng phàn nàn :

- Còn làm thế nào nữa. Có một điều, leo cây đã gần đến buồng lại bị kẻ khác phỗng tay trên thì thực cũng đáng tức !

Kim-Hoa cũng nghiêng răng, bảo :

- Cái thù Vũ Dương, chúng ta thế nào cũng phải trả... Nhưng sau bao ngày vất vả, chúng ta đều mệt mỏi cả,

vậy tốt hơn hết, hãy tạm chia tay giải tán, rồi sẽ hẹn ngày gặp mặt, bàn kế trả thù !

Bàn đi, bàn lại, cuối cùng ai cũng cho ý-kiến trên đây là phải và Hoàng Cầu lập tức bỏ hết số tiền còn lại trong túi ra, đếm và chia thành ba phần đều nhau, không hơn kém một xu nhỏ. Xét ra, số tiền chia cũng còn khá nhiều, ai nấy đều có thể trở về Thượng Hải một cách đàng hoàng cũng vẫn còn thừa thãi chán.

Rồi cuối cùng, sau một bữa tiệc linh đình, bọn Hoàng Cầu ba người cùng chia tay tạm-biệt. Và trong lòng người nào cũng cười thầm đồng bạn đã ngờ nghếch bị mắc vào kế của mình.

Thực vậy, nếu tất cả ba đều không biết chắc viên ngọc Cửu-Khiếu Châu đeo trước ngực Hoàng Cầu lúc bấy giờ là viên ngọc giả thì có đến mười Vũ Dương cũng không thể nào đoạt nổi được. Bọn Hoàng Cầu nào có phải là những kẻ non-nớt gì mà lại chịu Vũ Dương chiếm đoạt chốc tay một cách quá dễ dàng như vậy. Nhưng trong lòng bọn Hoàng Cầu, sau khi đánh tráo mỗi người lấy viên ngọc mà họ yên chí là ngọc thực, ai cũng chỉ lo lắng, không hiểu đồng bạn sẽ nổi xung như thế nào, khi thấy Thạch-Sơn bảo là ngọc giả không mua. Chính vì thế mà khi thấy Vũ Dương đến đoạt ngọc, cả ba đều như mở cờ trong bụng, thực là có một người tự nhiên

đến hứng giúp hộ sự khó khăn.

Viên ngọc Cửu Khiếu-Châu đã bị chiếm đoạt ngay trước mắt cả ba người, lẽ tất nhiên không còn ai phản nản gì được nữa. Và mỗi người chỉ, còn đợi dịp lên đến bán riêng cho Thạch Sơn viên ngọc đã trao được của mình.

Những Khách Hàng Của Thạch Sơn

Hoàng-Thạch-Sơn đi đi lại lại trong phòng, chốc chốc lại xoa tay ra dáng vô cùng đắc ý. Đó là một lão già khô hạc, chiếc mũi cao gồ và quặp xuống nhìn mòm, chẳng khác một cái mỏ của con chim quạ. Hai mắt hẩn sâu hoắm, nhưng tinh sáng vô cùng, nhìn vào đâu cũng như muốn soi mói tìm từng hạt bụi.

Đã ba ngày hôm nay, Thạch Sơn nhận được ba bức điện và bức nào cũng hẹn sẽ mang viên Cửu Khiếu Châu đến bán. Không nói, chúng ta cũng đều hiểu kẻ đánh điện cho Thạch-Sơn chính là bọn tay ba : Hoàng Cầu, Kim-Hoa và A-Nhị.

Thạch Sơn đã suy nghĩ một lúc lâu, rồi mới sai người đánh điện trả lời, hẹn bọn Hoàng Cầu cùng một ngày, nhưng giờ tiếp thì theo thứ tự sau trước. Hoàng Thạch-Sơn đã có dự định, và lão già ghê gớm quyết sẽ chiếm không được viên ngọc Cửu-Khiếu Châu, như lời La Thái Thành đã bàn tính.

Bây giờ, Hoàng thạch Sơn chỉ còn ung dung đợi ba con vật ngờ nghệch đến sa vào cạm bẫy của mình.

Nhưng bỗng có tiếng chuông reo. Thạch-Sơn liếc nhìn đồng hồ, thấy còn sớm giờ, mỉm cười, lẩm bầm :

- Chắc hẳn anh chàng A-Nhị nóng nảy quá, nên đến trước giờ hẹn những 35 phút !

Tên thư ký riêng lúc này đã ở ngoài bước vào, tay cầm tấm danh thiếp. Thạch Sơn, tay cầm lấy tấm danh thiếp, không buồn đọc kỹ, bảo ngay :

- Bảo hẳn vào !

Nhưng Thạch Sơn bỗng thất sắc, gọi giật viên thư ký lại, đó chỉ là vì liếc nhìn danh-thiếp, Thạch Sơn thấy không phải thiếp của A-Nhị mà là thiếp của... Vũ Dương !

Vũ Dương ! Lão già Thạch Sơn neoh cặp mắt vọ, cố lục soát trí nhớ xem có nghe thấy nói đến cái tên Vũ Dương này bao giờ không ? Thì ra trong cái khối óc của lão già ghê gớm này, có ghi biên rành rọt từng vụ ám sát, từng chuyện cướp trộm xảy ra từ trước đến nay... Lão như có về mỗi tên cướp trộm một tờ lý lịch, phòng sau đây dùng đến... Thực vậy, một người như lão, bao giờ cũng giao-dịch với hạng «đứng ngoài pháp luật», tất phải biết rõ những bẫy hàng nguy hiểm của mình.

Thạch Sơn sẽ mỉm cười. Lão đã nhớ ra một vài vụ trộm mà Vũ Dương đã nhúng vào trước đây, ở Thượng Hải. Một khách hàng Thượng Hải đến tìm Thạch-Sơn trong lúc này, không chừng mà cũng về chuyện viên ngọc Cửu-Khiêu-Châu !

Người thư ký lúc này vẫn chờ lệnh. Thạch Sơn liếc nhìn đồng hồ, rồi bảo :

- Chốc nữa, tôi sẽ có ba người đến thăm, ông hãy dẫn mỗi người ngồi chờ ở một buồng riêng biệt, và thứ tự để họ vào nói chuyện với tôi... Bây giờ thì ông hãy ra bảo Vũ Dương vào đã !

Có lẽ Vũ Dương cũng đã từng nghe cái danh ghê gớm của Hoàng Thạch Sơn từ lâu, nên thấy lão, Vũ Dương tỏ vẻ lúng túng, sợ hãi vô cùng... Thạch-Sơn nhận biết, nhưng vẫn niềm nở mời Vũ-Dương ngồi xuống ghế, rồi chờ khách tỏ bày ý định.

Vũ Dương lúng túng nhìn quanh, rồi bỗng hỏi :

- Tôi nghe thấy nói ở đây, cụ lúc nào cũng sẵn sàng mua các thứ bảo vật, và trả bằng một giá cao...

Thạch Sơn gật đầu :

- Vâng. Nhưng giá cao hay không, còn phải tùy ở vật có quý hay không quý.

Vũ-Dương mỉm cười, sung-sướng :

- Nếu vật không quý thì chúng tôi đã không dám mang đến bán cho cụ... Nhưng tôi không rõ cụ thường mua đến những bảo vật tới giá thế nào ?

Thạch Sơn sẽ nhún vai, rồi bảo :

- Trừ ra những bảo-vật mà người ta không muốn bán thì tôi không mua được, chứ còn thì cả những vật quý mà người ta vẫn gọi là «vô giá», đã đem đến đây bán thì dù nhiều tiền đến chừng nào, tôi cũng vẫn đủ tiền mua như thường !

Vũ Dương thò tay móc túi, miệng nói :

- Nếu vậy thì cụ thử xem giùm viên ngọc này, cụ có thể trả giá được bao nhiêu ?

Để viên ngọc Cửu Khiếu Châu lên bàn, Vũ-Dương yên-chí đợi Thạch-Sơn đánh giá. Lão già hấp-him cặp mắt, rồi cầm lấy viên ngọc nhìn qua, gật gù bảo :

- À, đây là viên Cửu-Khiếu-Châu, kể ra thì đáng giá 100 vạn đây... Những cũng còn cần phải biết có thực phải là viên Cửu-Khiếu-Châu không đã !

Vừa nói, lão Thạch Sơn vừa đề viên ngọc vào dưới một ống kính hiển vi, bật đèn sáng lên mà nhìn kỹ. Một phút qua là một phút hồi hộp cho Vũ-Dương. Cuối cùng, Vũ Dương thấy Thạch Sơn bữu môi, lắc đầu, không nói gì, chỉ cần quay ống kính ra cho Vũ Dương nhìn... Với đầu chiếc díp bạc nhỏ, Thạch-Sơn chỉ cho Vũ Dương trông thấy ba chữ in trên viên ngọc : L. T. T.

Rồi Thạch Sơn mới bảo :

- Đó, ông thấy chưa ? Đây chỉ là viên ngọc Cửu Khiếu-Châu giả do hãng La-Thái Thành chế tạo. Như vậy thì chẳng những viên ngọc này không đáng trăm vạn, mà còn chẳng đáng 100 đồng nữa !

Vũ Dương lúc này như người mất hồn, chán ngán nhìn viên ngọc giả, vì viên ngọc bây giờ không giá trị gì hơn một hòn đá cuội hay cái nút lọ bằng thủy tinh !

Vũ Dương đã ra khỏi phòng không buồn cầm lấy viên ngọc giả nữa. Thạch-Sơn bỏ ngọc vào trong túi áo bên trái rồi mỉm cười. Lão già thực không ngờ rằng tấn tuồng của mình xếp đặt, bỗng nhiên lại thêm vào được một lớp bất thường, không định trước.

Bỗng người tùy phái vào báo tin có khách chờ, và lần này thì đúng là A-Nhị.

Thạch-Sơn mỉm cười, bảo tùy phải mời khách vào, và lần này nữa, A-Nhị cũng như Vũ Dương, đã phải sửng sốt ngạc nhiên khi nhìn qua ống kính hiển-vi, thấy rõ ràng trên một góc viên ngọc có khắc ba chữ : L.T.T.

A-Nhị hậm hực, bảo :

- Thôi, đích là trong bọn đã có kẻ thi hành kế độc này trước ta rồi !

Thạch-Sơn gật-gù :

- Anh đoán có lẽ đúng. Ngày hôm nay, tôi còn có mấy người khách giạm đến bán ngọc nữa, vậy nếu anh không vội vàng thì có thể ngồi chờ ở buồng bên, nhòm qua lỗ hồng sang bên này, xem ai đã được cái may-mắn là có viên ngọc Cừu-Khiếu thực.

Thạch Sơn vừa nói, vừa mở cửa phòng bên cho A-Nhị vào, giữa lúc tên tùy phái gõ cửa báo tin có Hoàng Cầu muốn xin yết-kiến. So với hai người trước thì dáng điệu Hoàng Cầu có vẻ ngổ ngáo hơn cả. Hắn kéo ghế, ung dung ngồi xuống, và khơi mào bằng một câu trích-thượng :

- Tôi đến để giúp ông một việc lời tới vài chục vạn !

Thạch Sơn vờ làm bộ ngạc nhiên, hỏi lại, thì Hoàng Cầu không trả lời, chỉ ung-dung móc túi, đưa viên ngọc Cửu-Khiếu-Châu ra.

Và lần này nữa, Thạch-Sơn lại để viên ngọc vào dưới ống kính hiển vi, rồi cũng lại cầm chiếc díp bạc mà chỉ cho Hoàng Cầu trông thấy ba chữ dấu hiệu, tỏ rõ là của giả : L. T. T.

Mim cười, Thạch Sơn bỏ viên ngọc giả vào trong túi áo bên hữu, rồi mở cửa phòng bên, bảo Hoàng Cầu rằng:

- Người anh em còn được thấy nhiều sự lạ nữa... Bây giờ thì hãy xin vào phòng bên này, hình như trong đó cũng đã có một người ôm một mối hận tương đương...

Chiếc máy điện thoại trên bàn bỗng réo chuông. Thạch-Sơn cầm nghe, rồi trả lời :

- Vâng, bây giờ tôi đang rồi rã, xin cô đến ngay, không có ai cả.

Chúng ta đã biết người vừa gọi điện-thoại đó chính là nàng Kim Hoa. Với số tiền đáng lẽ dùng làm tiền tàu về Thượng-Hải, Kim-Hoa đã đem ra mua sắm đủ thứ quần áo và đồ trang sức. Kim-Hoa nghĩ ta cứ việc sắm sửa tha hồ... Mai đây, bàn được viên ngọc thì gọi là suốt

đời tiêu không hết !

Và suốt từ lúc ngồi xe đến nhà Thạch-Son, Kim-Hoa luôn luôn nghĩ đến cái mộng sang giàu, có lẽ chỉ trong vài giờ đồng hồ nữa là thành sự thực.

Nhưng Kim-Hoa đã không ngờ đến cái mảnh khoe giảo quyết của lão Thạch Sơn. Lúc Kim Hoa cầm viên ngọc Cửu Khiếu-Châu trao cho Thạch-Son thì hẩn vờ như nhắc nhắc ở trên tay xem nặng nhẹ. Chính trong lúc này, lão già đã nhanh nhẹn, khéo léo đánh tráo viên ngọc giả mà Hoàng Cầu vừa đưa cho mình, bỏ viên ngọc thực của Kim-Hoa vào trong túi áo bên hữu. Chính vì thế mà Kim Hoa vô tình không biết, ngạc nhiên hết sức khi nhìn qua ống kính hiển-vi, thấy rõ ràng ba chữ L. T. ở chỗ Thạch Sơn chỉ.

Hoa cả mắt, Kim-Hoa lao đảo ngồi xuống ghế. Chỉ thiếu một chút nữa thì nàng ngất đi.

Mãi mãi, Kim-Hoa mới thở mạnh, nghiêng răng mà nguyên rủa :

- Thực chúng nó quả là bọn vô lương, không ngờ mà lại giở ngón lừa ta trước !

Thấy ba tên gian, kẻ nào cũng manh-tâm và kẻ nào cũng chê trách đồng bạn, Thạch Sơn chỉ mỉm cười.

Nhưng lão phải thất sắc, khi thấy cửa phòng bên đột nhiên bị đẩy mạnh, và như hai con thú dữ, Hoàng Cầu cùng A-Nhị cùng xông ra. Thạch-Sơn cố hết sức trấn tĩnh ngay lại được. Lão vờ mĩa-mai bảo bọn ba người :

- Cô chú bây giờ mới thấy rõ sự thực nhé ! Có đủ ba mặt một lời thế này mới biết rằng chính viên ngọc mà Tần đại lang cướp được cũng chỉ là một viên ngọc giả mà thôi !

Kim Hoa xía xói bảo :

- Ta không rõ kẻ nào manh tâm lừa gạt anh em trước ?

Hoàng Cầu và A-Nhị cùng chỉ tay vào Kim Hoa mà bảo :

- Chính là mi ! Thôi, đừng có vờ vẩn, già mồm nữa !

Thạch Sơn vờ làm bộ hòa giải đôi bên, nói rằng :

- Thôi, các người chớ cãi nhau bây giờ vô-ích ! Ta xưa nay bao giờ cũng vẫn tốt với anh em túng nhờ, vậy bây giờ ta cũng vui lòng cho anh em vay trước một số tiền để làm tiền vãng phản về Thượng-Hải... Rồi đây, lúc nào có, anh em sẽ gửi trả ta sau, không ngại.

Hoàng Cầu, A-Nhị và Kim-Hoa cùng liếc mắt nhìn nhau. Trước tình thế này, cũng không còn có cách gì

hơn nữa, và cả ba đành nhận một món tiền của Thạch Sơn đưa tặng, trong lòng nghi ngờ có lẽ trước đây người ta vẫn đồn lão Thạch Sơn là một kẻ táng tận lương tâm, chỉ là những lời vu cáo chẳng ?

Nhìn theo bọn Hoàng Cầu lui thủi bước ra, sau khi tái-tam cảm-tạ, lão Thạch Sơn mỉm một nụ cười sung sướng thâm độc.

Thực vậy, lão đã vừa tính nhẩm : viên ngọc Cửu khiêu Châu tự nhiên mà được giá đáng trăm vạn, có phải chia cho họ La thì cũng chỉ bớt một phần... Lão xoa hai tay, lẩm bầm :

- Nếu Phật tổ mà cứ phù-hộ cho bọn tôi con được những món bổng lớn bất ngờ như thể này thì thực chẳng mấy lúc mà có thể tự xưng mình là một tay phú gia địch-quốc !

Nhưng Phật-tổ nào có chứng cho những kẻ thâm độc bất nhân !

Giữa lúc Thạch Sơn đương sung-sướng, hả hê thì đột nhiên có tiếng gõ cửa. Và Thạch Sơn chưa kịp lên tiếng cho vào thì cánh cửa đã mở rộng, ba người ở ngoài mạnh bạo bước vào. Người thứ nhất sẽ liếc mắt nhìn quanh, như muốn thu gọn hết thấy cảnh tượng trong

phòng lúc ấy vào trong cặp mắt tinh nhanh, soi-mói của mình, rồi mỉm cười, sẽ mở rộng tà áo, để lộ ra dấu-hiệu của vị Liêm phóng cảnh sát trưởng ! Viên này đến trước mặt Thạch-Son, dịu dàng bảo :

- Xin chủ nhân tha lỗi cho bọn tôi, vì quá đường đột... Nhưng chúng tôi được lệnh của sở Liêm phóng trung ương đến khám nhà này...

Và sẽ liếc mắt ra hiệu cho hai người cùng đi với mình, hai người này lập tức tiến lên và trước hết, cẩn thận khám trong người lão Thạch-Son... Lão thở dài, chép miệng :

- Thôi, lại đích là thằng khốn nạn Vũ-Dương trả thù ta, hắn không ăn thì đập đổ nên mới đi báo các nhà chuyên trách !

Viên cảnh sát-trưởng vui vẻ gật đầu :

- Chủ nhân đoán rất đúng... Và khi mà chủ nhân đã biết rõ có sao chúng tôi lại đến đây hôm nay, tất chúng tôi không đến nỗi phải về không nào !

Ngay lúc này, một viên thám tử đã reo to, rút trong túi bên hữu của Thạch Sơn ra một viên, rồi hai viên, rồi ba viên ngọc cùng có chín lỗ, và giống nhau như ba giọt nước.

Viên cảnh-sát trưởng chưa hết ngạc nhiên, vì theo lệnh trên thì chỉ có việc đến nhà Thạch-Sơn khám tìm cho thấy viên ngọc quý, ngờ đâu mà một lúc lại thấy những ba viên ngọc. Ngay lúc này, viên thám tử thứ hai lại cũng rút ra trong túi bên tả của Thạch Sơn một viên ngọc nữa.

Thạch-Sơn mỉm cười, bảo viên cảnh sát-trưởng :

- Chắc cứ đề nguyên thì đại nhân có lẽ sẽ không hiểu được sao mà viên Cửu Khiếu Châu lại có thể sinh sinh hóa hoá như thế này... Ngay bây giờ, đại nhân hãy để ý mà cất riêng viên ngọc này (Thạch-Sơn chỉ viên ngọc vừa lấy ra sau cùng), vì nó đáng giá trăm vạn, chứ còn ba viên kia thì chỉ là những viên ngọc pha-lê mà thôi !

Ngày hôm sau, khắp trong nước, nhờ có cuộc điều tra, phỏng vấn kỹ càng của báo «Thượng Hải tân văn», mọi người mới biết được rõ câu chuyện ly kỳ của viên ngọc Cửu Khiếu-Châu... Người ta hết sức sung-sướng, khi biết được rằng tất cả những kẻ đã dính líu vào vụ trộm ngọc, bán ngọc, lừa ngọc đều bị sa lưới pháp luật.

Còn viên Cửu Khiếu Châu... Xét ra người chủ viên ngọc này, đã vì của quý mà thiệt mạng, lại không có ai là người thừa hưởng sản-nghiệp, vì thế cho nên pháp luật đã quyết-định đem bán đấu giá viên Cửu Khiếu-

Châu và sau đó, các hội thiện, các dân nghèo đều được hưởng ít nhiều cái ân huệ trời ban, để rồi mãi mãi xưng tụng cái đức chí-công của Thượng Đế.